ORA DE LECTURĂ BIBLIOGRAFIE ŞCOLARĂ

CONTELE CEL VITEAZ

ALEXANDRE DUMAS

PARALELA 45

ALEXANDRE DUMAS

Contele cel viteaz

Traducere de Dan Starcu

Capitolul I

Despre conţii de Flandra s-a pomenit prima oară, dacă este să credem cronica, în jurul anului 640.

Apariţia acestei puternice familii nobiliare este învăluită în mister şi legendă, lucru firesc când este vorba de tradiţia populară, ce a păstrat vii chiar şi amintirile reginei Semiramida, fiica porumbeilor, sau ale lui Remus şi Romulus, întemeietorii Romei, cei doi băieţi alăptaţi de o lupoaică.

Dar iată, cât mai pe scurt, în ce constă legenda conţilor de Flandra:

— Către sfârşitul anului 628, pe când Bonifaciu al V-lea era papă la Roma şi Clotar rege al francilor, Salwart, prinţ de Dijon, se întorcea împreună cu soţia sa Ermengarde de la botezul primului lor copil, Lyderic.

Ceremonia avusese loc într-o biserică renumită şi foarte veche, iar acum ei traversau pădurea Fără Milă, denumită astfel din pricina tâlharilor lui Phinard, prinţ de Buck. Salwart nu avea alături de el decât o suită formată din patru slujitori.

Pe înserat, au ajuns într-un loc foarte întunecat, unde au fost atacaţi de douăzeci de oameni conduşi de o căpetenie cu o statură uriaşă. Aceasta nu putea fi decât prinţul de Buck.

În ciuda disproporţiei de număr, Salwart a pornit lupta cu tâlharii. N-o făcea ca să scape cu viaţă, ci pentru ca soţia şi fiul lui să poată fugi de acolo...

Ajutată de întunericul nopţii ce se lăsa cu repeziciune, Ermengarde a coborât de pe cal şi a pornit prin pădure. Încrezătoare în soarta dată de Dumnezeu şi făcând totul pentru a-şi îndeplini datoria de mamă şi de soţie, ea a ascuns copilul într-un tufiş de lângă fântâna denumită a Salciei, datorită arborilor de acest fel din jurul ei.

Apoi, s-a rugat Domnului cu lacrimi în ochi şi s-a întors unde lupta soţul ei. Moartă sau vie, liberă ori prizonieră, trebuia să împartă cu el soarta ce le era hărăzită.

Acolo se aflau opt cadavre ce zăceau pe iarbă. Deoarece luna se ridicase pe cer, le-a putut vedea chipurile. Printre morţi i-a recunoscut pe cei patru servitori ai lor. Ceilalţi erau duşmani.

Soţul ei nu se găsea printre victime. În mod cert fusese luat ostatic. Originea lui nobilă îl împiedicase să fugă ca un oarecare de la locul înfruntării sângeroase.

Chiar atunci zări un convoi care, judecând după luminiţele torţelor, se îndrepta spre un castel întărit ce fusese construit pe ruinele unei cetăţi romane. După statură, îl recunoscu pe

şeful cetei care îi atacase. Fără îndoială că soţul ei trebuia să facă parte din acel convoi.

Deoarece datoria ei era să se afle alături de conte, Ermengarde porni în grabă după convoi. Aşa văzu că nu se înşelase. Contele, rănit de moarte, era purtat de soldaţi.

Ei se dădură la o parte pentru a-i face loc femeii lovită de soartă, pe jumătate văduvă. Prinţul de Buck nu mai putea de bucurie, căci acum avea doi ostatici în loc de unul. De aceea, îşi continuă vesel drumul spre castel. Ajunseră acolo după o jumătate de ceas.

În aceeaşi noapte, prinţul de Dijon muri rugându-se pentru fiul său, iar soţia lui rămase prizonieră.

Imediat ce se făcu zi, prinţul de Buck îi propuse contesei să îşi plătească libertatea cu domeniile stăpânite de ea sau măcar cu o parte dintre acestea.

Ermengarde se gândi însă că ea le moştenise de la părinţi şi că trebuia să le păstreze pentru fiul ei. De aceea, refuză orice fel de discuţie despre aşa ceva, zicându-i duşmanului ei:

— Aceste pământuri şi bunuri le-am primit prin voia lui Dumnezeu! Doar Dumnezeu mi le poate lua!

Văzând că nu putea obţine de la ea, prin ameninţări şi violenţă, ceea ce îşi dorea, prinţul de Buck dădu ordin ca Ermengarde să rămână captivă până ce se va răzgândi şi îi va ceda lui domeniile.

Îşi chemă tâlharii şi porni iar prin pădurea Fără Milă. Contesa rămase la castel pentru a se ruga la mormântul soţului ei.

În pădurea aceea, nu departe de locul luptei, trăia un pustnic respectat, care făcuse multe minuni la viaţa lui, dar care nu mai voia să-şi folosească puterile, pentru că oamenii se făceau din ce în ce mai răi şi nu-i mai preţuiau spectacolele celeste aşa cum meritau.

Astfel, el rămânea cea mai mare parte a timpului retras în grota sa, hrănindu-se doar cu laptele unei căprioare ce venea singură la el, de trei ori pe zi, pentru a se lăsa mulsă.

Pustnicul bea o parte din lapte, iar ce rămânea îl lăsa să se închege, astfel că, smulgând şi câteva rădăcini din jurul grotei, avea destulă hrană pentru el. Datorită acelui mod de trai, el nu mai călcase de cinci ani în nicio aşezare omenească.

Într-o zi însă, bătrânul observă că laptele dat de căprioară era mai puţin ca de obicei. Avu destul pentru băut, dar nu-i mai rămase pentru închegat.

Îşi zise că se întâmplase ceva neobişnuit dar, fiind vorba despre o cauză naturală, aceasta avea să dispară la fel cum apăruse. De aceea, aşteptă dimineaţa următoare.

Iată însă că porţia lui de lapte fu iar mai mică. Nu avu deloc de închegat şi de-abia îi ajunse de băut.

Pustnicul răbdă şi atunci, în speranţa că lucrurile vor reveni la normal, cu atât mai mult

cu cât căprioara era sănătoasă şi vioaie, încât te uitai cu drag la ea.

Dar, în a treia dimineaţă, lucrurile se înrăutăţiră. Căprioara nu mai dădu nici lapte de băut. Bietul pustnic fu obligat să iasă din grotă ca să ia apă dintr-un pârâu.

Cu acel prilej îşi făcu provizia de rădăcini, fiindcă de două zile de când mânca mai puţin şi masa lui devenise atât de sărăcăcioasă, postul pe care-l ţinea se dovedise greu de suportat.

În a patra zi, căprioara veni cu ugerul gol!

Acum i se păru că nu se mai putea înşela: cineva fura laptele animalului. Totuşi, înainte de a fi sigur de teribila bănuială ce plana asupra unui semen de-al său, bătrânul se hotărî să cerceteze lucrurile.

În dimineaţa următoare, cum animalul veni ca de obicei să-l viziteze, bătrânul îl închise în spatele unei uşi.

Întreaga zi, căprioara se agită foarte mult, plimbându-se încontinuu prin locul acela strâmt. Boncăluia atât de trist, că bătrânul pricepu că se petrecea ceva ciudat.

Trecând timpul, ugerul ei se umplu cu lapte ca în zilele bune. Pustnicul o mulse de trei ori. Era clar că lipsa laptelui ce se manifesta la căprioară nu se datora sterilităţii.

Seara, pustnicul deschise uşa, fiindcă voia să se încălzească la ultimele raze de soare. Oricât fu de atent să nu-i scape căprioara, aceasta se repezi către deschizătură şi-l împinse atât de

tare, că-l dădu de-a rostogolul. Liberă, se avântă veselă şi săltăreaţă spre pădure.

Bătrânul se ridică de jos şi se scutură. O ştia pe căprioară şi n-o crezuse în stare de asemenea acte violente, chiar dacă astfel şi-ar fi recăpătat libertatea.

Îşi aminti că altădată, fiind bolnavă, o văzuse zile întregi stând culcată alături de el, astfel că nu ieşea decât pentru a-i culege iarbă. Era vorba deci de ceva misterios în comportamentul ei, altceva decât crezuse el la început.

În ziua următoare, convingerea lui se întări. Căprioara nu mai veni la el şi era pentru prima oară când animalul se abătea de la obiceiurile sale. O aşteptă totuşi, dar timpul se scurse fără ca ea să mai apară.

În dimineaţa următoare, bătrânul începu să se teamă că tovarăşa lui păţise ceva. Chiar în zori, el deschise uşa locuinţei sale şi o văzu ţopăind la câţiva paşi de el.

Sărea şi se bucura că îl vedea, dar nu se apropia de grota acestuia. O strigă. De obicei, când îi auzea glasul, chiar de la cinci sute de paşi distanţă, obişnuia să vină la el alergând.

De această dată însă, animalul se mulţumi să-l privească şi să-şi ciulească urechile. Pustnicul făcu câţiva paşi spre ea, dar căprioara se îndepărtă de îndată ce-l văzu că se apropie.

Evident, ea nu-şi uitase captivitatea din ajun. Nu voia să păţească la fel a doua oară. Limbajul gesturilor ei era prea clar pentru ca bătrânul să nu-l înţeleagă.

Se mulţumi deci să afle cauzele schimbării din comportamentul ei faţă de el. Către prânz, animalul dădea semne că ar fi vrut să se îndrepte către inima pădurii. Sihastrul, la rândul său, se hotărî să-l urmărească.

Trecu la fapte, mai ales că ea părea să-l ajute, dându-i de înţeles intenţiile sale. Căprioara mergea veselă şi sărea, fără a se îndepărta prea mult de el, astfel încât să o poată vedea tot timpul.

Îl conduse astfel într-o vale încântătoare, unde se găseau numai sălcii ce-şi umezeau ramurile lungi şi plângătoare într-un pârâu al cărui izvor bătrânul îl ştia foarte bine, pentru că îl folosise adeseori.

Ajunsă la câţiva paşi de izvor, căprioara făcu trei sau patru salturi, apoi dispăru. Bătrânul se grăbi să ajungă în locul unde o pierduse din vedere.

Se opri acolo, privi în jur şi nu observă decât un tufiş des din care cânta o privighetoare. Curând, din mijlocul tufei, se auzi un zgomot. Se apropie cu grijă şi văzu căprioara culcată, alăptând un băieţel de trei sau patru luni, care îi presa ugerul cu mânuţele. Hoţul fusese găsit.

Bătrânul căzu în genunchi şi îi mulţumi Domnului. Apoi, pentru a nu lăsa micuţa făptură pradă animalelor sălbatice, de care scăpase până atunci ca prin minune, o luă în braţe şi o înveli în pulpana hainei sale, după care o duse în adăpostul său.

Căprioara îi însoţi, privind copilul şi lingând mâinile bătrânului.

Pustnicul îl numi pe băiat Lyderic, în amintirea privighetorii care cânta în locul unde îl găsise. Lieder însemna, în germana veche, cântăreţul vesel.

Nu e greu de bănuit că, din acea zi, bunul sihastru a trăit numai cu apă şi cu rădăcini, lăsându-i copilului tot laptele, astfel că acesta a crescut gras şi puternic. La opt luni se ţinea pe picioare, iar la zece începea să vorbească.

Pustnicul îl învăţă să citească Biblia. Dar, dintre toate povestirile conţinute în Cartea Sfântă, lui îi plăceau cel mai mult acelea despre Nemrod, Samson şi Macabeu Trădătorul.

Capitolul II

Astfel, de îndată ce putu să alerge, copilul îşi făcu o praştie şi un arc. Curând, precizia lui deveni atât de mare că, oricât de îndepărtată şi de mică era ţinta pe care şi-o alegea, o nimerea cu săgeata sau cu piatra.

Puterea lui creştea odată cu precizia. La opt ani era tare ca un om obişnuit. La zece, pe când se plimba cu doica sa, căprioara, care începuse să îmbătrânească, un lup flămând se aruncă asupra ei, dar băiatul sări pe fiară şi o sugrumă cu mâinile goale, apoi îşi făcu un veşmânt din pielea sa, aşa cum văzuse în gravurile bizantine ale Bibliei de la bătrânul sihastru, când Samson îşi croise o haină din pielea unui leu.

Deoarece nu se folosea de praştie şi de arc decât pentru a doborî păsări de pradă şi fiare sălbatice, toţi cei neajutoraţi îl iubeau şi îl însoţeau pretutindeni.

Iepurii fugeau în jurul lui, caprele sălbatice îl urmau ca şi cum le-ar fi fost păstor, iar păsările zburau pe deasupra capului său, ciripind cele mai frumoase triluri.

Privighetorile, care îşi făceau cuib în fiecare an în tufişul unde fusese găsit el, cântau minunat. Limbajul lor, de neînţeles pentru alţii, era priceput de copil, căci ştia tot ce vorbeau vietăţile pădurii.

Bătrânul vedea lucrurile acestea plângând de bucurie, zicându-şi că băiatul era binecuvântat de Dumnezeu.

Primul necaz ce se abătu asupra lui Lyderic fu cauzat de moartea bietei căprioare. Băiatul nici nu ştia ce însemna moartea.

Bătrânul îi explică, dar, în loc să-l consoleze, cuvintele acelea îl întristară şi mai tare. Făcu o groapă pentru ea, o acoperi cu pământ şi iarbă, apoi se aşeză plângând lângă mormânt.

O privighetoare începu să cânte deasupra lui:

— Totul vine de la Dumnezeu, totul se întoarce la Dumnezeu: efemerul într-o clipă, insecta într-o oră, trandafirul într-o zi, fluturele în şase luni, privighetoarea în cinci ani, căprioara în cincisprezece, omul într-un secol. Şi, deşi efemerul a durat o clipă, iar omul un secol, odată dispăruţi, li se va părea tuturor, insectei, privighetorii, căprioarei şi omului că au trăit acelaşi timp, fiindcă nu vor avea alt orologiu decât cel al eternităţii, la care o bătaie înseamnă Niciodată, iar cealaltă Mereu. Doar Dumnezeu este nemuritor, laudă Lui!

Apoi, privighetoarea începu să cânte în limba ei ceva atât de plin de credinţă, că Lyderic, ridicându-şi privirea spre cer, simţi cum o rază de soare îi usucă lacrimile ce-i curgeau din ochi. În acest fel, copilul se consolă.

Dar consolarea nu înseamnă uitare. Prima este fiică a credinţei, cea de-a doua a egoismului. În fiecare zi, Lyderic vizita mormântul căprioarei pe care creşteau flori şi în jurul căruia cântau păsărelele.

Treptat, iarba care îl acoperea se confundă cu cea din jur. Spre sfârşitul anului, de-abia se mai putea cunoaşte locul.

Veni iarna şi pământul se acoperi cu zăpadă, apoi îşi făcu simţită prezenţa primăvara, covorul ei înflorat îmbrăcând pământul. Natura era mai frumoasă ca oricând, dar orice urmă a mormântului dispăruse, iar lui Lyderic îi fu cu totul imposibil să-l mai găsească.

În timp ce el căuta, aplecat spre pământ, privighetoarea îi cânta:

— Caută, Lyderic, caută! Dar tu cauţi în zadar. Lumea nu e formată decât din rămăşiţe omeneşti. Fiecare atom de praf a aparţinut unei fiinţe. Dacă gropile nu s-ar fi nivelat singure, pământul ar fi avut mai multe valuri ca oceanul şi omul n-ar fi avut ca loc de înmormântare decât groapa părinţilor săi.

Când Lyderic împlini cincisprezece ani, bătrânul sihastru începu să-l înveţe istoria. Era un călugăr foarte instruit. Cunoştea limbile altor veacuri, astfel că vremurile trecute şi păgâne îi erau familiare.

Astfel, din aceste cunoştinţe, Lyderic nu întârzie să adauge celor trei eroi biblici pe Alexandru Macedon, Hanibal şi Cezar.

Bătrânul îi explică apoi cum acea lume romană, atât de întinsă, dincolo de ale cărei frontiere nu se ştiau decât deşerturi nelocuite sau mări nenavigabile, într-o zi se despărţi în două, fiecare dintre jumătăţi devenind imperiu.

Îi povesti şi cum popoarele Asiei, împinse de vocea Domnului, se răspândiră dintr-odată pe întinsul Europei spre a întineri, cu sângele lor barbar, trupul descompus al vechii civilizaţii şi cum, la vremea lor, au dus la capăt opera lor regeneratoare vizigoţii în Spania, lombarzii în Italia, francii în Galia.

Acele povestiri ce amestecau luptele şi războaiele aveau pentru Lyderic un asemenea farmec, încât rar se întâmpla ca bătrânul să-i povestească de două ori istoria respectivă ca să o ţină minte.

Aşa că, la vârsta de optsprezece ani, la care dubla educaţie fizică şi morală se încheiase, Lyderic nu-şi părăsise încă pădurea în care crescuse şi devenise unul dintre cei mai puternici şi instruiţi oameni, nu doar din regatul francilor, ci din întreaga lume.

Ca şi cum nu ar fi aşteptat decât acel moment pentru a-şi termina lunga şi sfânta lui carieră, demnul sihastru, împlinind veacul, căzu la pat, bolnav.

Simţindu-şi sfârşitul aproape, după ce îi povesti lui Lyderic tot ce ştia despre el, îi dădu un şirag de mărgele de care era prins un medalion al Sfintei Fecioare şi care fusese găsit, odinioară, la gâtul copilului din tufiş, fiind

singurul lucru după care băiatul îşi putea recunoaşte părinţii.

Apoi îl lăsă să hotărască dacă va mai trăi şi de atunci încolo retras în pădure, ori va intra în lume, convins că orice cale va alege tânărul cel cuvios, aceea va fi trasată de mâna Domnului.

Cu această ultimă sarcină îndeplinită, el plecă să-i dea socoteală lui Dumnezeu pentru un secol de serviciu divin.

A fost a doua mare durere pentru Lyderic. Fiind sigur că demnul bătrân se afla la acea oră în rândul celor aleşi, glorificându-i memoria, îi plânse mult pierderea.

Toată ziua şi întreaga noapte se rugă la căpătâiul lui, îl imploră să-şi vegheze băiatul, chiar de acolo din înaltul cerului, aşa cum obişnuia să o facă pe pământ.

În ziua următoare, culcă trupul bătrânului în groapa pe care sihastrul şi-o săpase singur pe când trăia, şi deasupra mormântului sădi un pui de castan, să poată regăsi oricând locul.

Îndeplinind aceste ultime îndatoriri, Lyderic se aşeză lângă copacul pe care îl sădise. Trebuia oare să îşi petreacă viaţa în acel colţ de lume, trăind în rugăciuni sau, ca şi ceilalţi oameni, să înceapă urmărirea celor două fantome numite glorie şi bogăţie?

Cum spiritul său plutea nehotărât între o dorinţă şi cealaltă, privighetoarea veni să se odihnească pe ramurile arborelui plantat de Lyderic şi se puse pe cântat:

— Există două lucruri importante în lume: mormântul unui tată şi bătrâneţea unei mame. Trebuie să-ţi îndeplineşti toate îndatoririle. E scris că orice copil va închide ochii celor care l-au văzut născându-se.

Lyderic înţelese că era sfătuit să plece în căutarea mamei sale. Tăie o creangă dintr-un copac pentru a-şi face un toiag de drum şi porni în lume fără a mai pune întrebări, convins că va găsi rădăcini să-şi sature foamea şi apă de izvor să-şi potolească setea.

Merse astfel trei zile, fără a da de marginea pădurii. În dimineaţa celei de-a patra, după ce auzi câteva lovituri de baros, se îndreptă în direcţia din care venea zgomotul.

Curând văzu un fum ce se ridica deasupra copacilor. Merse până ce dădu peste o forjă uriaşă, în jurul căreia se înghesuiau vreo douăzeci de lucrători ce ascultau de ordinele unui şef.

Deasupra intrării în forjă se găsea o plăcuţă pe care scria:

Jupân Mimer, armurier.

Lyderic se opri o clipă în spatele unui copac. Era pentru prima oară când se întâlnea cu oamenii şi îi era teamă de ei, de parcă ar fi fost un pui de căprioară.

În timp ce stătea acolo, văzu apropiindu-se un cavaler falnic, pe un armăsar, acoperit cu armură, dar care nu purta sabie. Ajungând în

faţa uşii jupânului Mimer, se dădu jos de pe cal, lăsă frâul în mâna scutierului său şi intră în atelierul de forjat.

Jupânul Mimer deschise un dulap şi îi arătă cavalerului o sabie minunată. Acesta din urmă plăti cu bani de aur, apoi urcă iar în şa, îşi continuă drumul şi dispăru.

După ce văzuse sabia aceea, pe Lyderic îl cuprinsese o poftă grozavă să aibă şi el una la fel.

Capitolul III

Cum Lyderic nu avea bani să-şi cumpere sabia după care tânjea, se hotărî să-şi facă singur una. De aceea se duse la forjă.

— Jupâne, zise el, adresându-i-se lui Mimer, îmi doresc mult o sabie asemeni celei pe care tocmai i-ai vândut-o cavalerului, dar, cum nu am nici aur, nici argint să o cumpăr, permite-mi să o fac singur, folosindu-ţi forja şi baroasele. Voi munci câte două ore pe zi. În restul timpului voi lucra pentru tine. În schimb, îmi vei da o bară de fier. Restul mă priveşte.

Acea cerere ciudată şi chipul tânărului lipsit de barbă provocară râsetele celor din jur. Jupânul Mimer, uitându-se de sus la el, îi zise:

— Îţi accept propunerea, dacă ne arăţi că ai putere să ridici măcar un ciocan.

Lyderic zâmbi, intră în atelier, luă cea mai mare greutate de acolo şi, învârtind-o cu o singură mână pe deasupra capului său, cum face un copil cu un ciocănel din lemn, izbi atât de puternic nicovala, că aceasta se cufundă o jumătate de picior în pământ.

Înainte ca jupânul şi lucrătorii săi să-şi revină din mirare, lovi de încă trei ori, cu aceeaşi forţă

şi acelaşi rezultat, atât de puternic, încât nicovala aproape că nu se mai vedea.

— Acum, zise Lyderic, dând drumul greutăţii, credeţi, jupâne Mimer, că mă puteţi primi ca ucenic?

Jupânul Mimer încremenise de uimire. Se apropie de nicovală, nevenindu-i să creadă ceea ce văzuse. Încercă să o clintească din pământul în care se înfundase, dar nu izbuti. Atunci îi chemă în ajutor şi pe ceilalţi.

Lucrătorii încercară acelaşi lucru, dar fără sorţi de izbândă. Au adus leviere, cablu şi cabestan. Nici toate acestea n-au făcut-o să se mişte din loc.

Văzând asta şi fiindu-i milă de acei oameni, Lyderic le făcu semn să se îndepărteze, apoi se apropie de nicovală şi o smulse cu uşurinţa cu care un grădinar scoate o gulie din pământ.

Jupân Mimer nici nu se gândea să refuze un asemenea lucrător. Îşi dăduse seama, de la prima lovitură, cât folos i-ar fi adus.

În consecinţă, se grăbi să-i spună lui Lyderic că era de acord cu toate condiţiile cerute, fiindu-i teamă ca nu cumva să se răzgândească şi să adauge altele, care l-ar fi dezavantajat.

Dar, cum bine se ştie, Lyderic avea un singur cuvânt. Imediat a fost angajat la jupân Mimer ca al treisprezecelea lucrător.

Totul mergea de minune. Lyderic îşi alese bara de fier ce îi convenea. Se achita fidel de obligaţiile sale faţă de jupânul Mimer prin cele două ore pe care i le rezerva în fiecare zi.

Fără a lua lecţii de la cineva, fără a primi indicaţii, doar imitând ceea ce vedea, reuşi ca, în şase săptămâni, să îşi facă cea mai frumoasă şi tare sabie ce a ieşit vreodată din atelierul lui Mimer.

Arma avea şase picioare lungime, iar mânerul şi lama erau făcute din aceeaşi bucată. Lama era atât de bine călită, că tăia fierul cum o alta ar fi tăiat lemnul. Mânerul era atât de delicat, încât ai fi crezut că fusese făcut de un spiriduş, nu de om.

Lyderic îşi numise sabia Balmung.

Când jupânul Mimer văzu acea armă minunată, fu cuprins de invidie, căci se gândi că tânărul, îndemânatic şi puternic, după cum se arăta, s-ar fi putut stabili pe acolo. Iar când Lyderic îi mai ceru să rămână încă trei luni, să-şi facă o armură, jupânului aproape că i se făcu rău.

Se gândea, fireşte, că, dacă vor vedea cavalerii ce lucruri ies din mâna flăcăului, nu vor mai vrea să cumpere nimic făcut de el. De aceea, prefacându-se că acceptă condiţiile pentru a prelungi şederea tânărului la el, Mimer căuta mijloacele de a scăpa de Lyderic.

Chiar atunci, de el se apropie Hagen, cel mai bun lucrător al său. Cum el se temea, la rândul lui, că tânărul îi va lua locul, îi zise jupânului:

— Nu staţi pe gânduri! Trimiteţi-l pe Lyderic să aducă nişte tăciuni din Pădurea Neagră. Fără îndoială, va fi înghiţit de balaurul ce sălăşluieşte acolo.

În Pădurea Neagră trăia un balaur îngrozitor care înghiţise deja multe persoane, astfel că nimeni nu mai cuteza să meargă pe acolo. Lyderic însă nu ştia asta, fiindcă el stătuse doar în apropierea bătrânului sihastru.

Mimer socoti că sfatul era foarte bun. Îi zise flăcăului:

— Lyderic, nu mai avem cărbuni. Vrei să te duci tu în Pădurea Neagră şi să ne aduci de acolo?

— Desigur, jupâne. Chiar mâine voi pleca într-acolo.

Seara, Hagen se apropie de Lyderic şi îl sfătui să ia cărbuni de la Piatra care Plânge, zicându-i că acolo stejarii erau cei mai frumoşi, iar fagii cei mai impunători din codru.

Hagen îi indicase locul respectiv fiindcă balaurul trăia prin apropiere. Lyderic, neştiind ce-l aştepta, ascultă sfatul cu mare atenţie. Era hotărât să plece a doua zi şi să aducă de la Piatra care Plânge cărbunii ceruţi.

A doua zi, pe când se pregătea de plecare, în camera lui intră cel mai tânăr dintre lucrătorii jupânului, un băiat drăguţ, cu faţa rotundă şi îmbujorată, cu păr lung şi blond, cu minunaţi ochi albaştri, pe nume Peters. Acesta era pe atât de bun pe cât erau ceilalţi de ticăloşi.

Suferise şi el destul de mult din partea tovarăşilor săi, până ce venise Lyderic la forjă. De atunci, Lyderic sărise întotdeauna în apărarea lui, astfel că nimeni nu mai îndrăznise să se ia de Peters ori să-i zică ceva neplăcut.

Băiatul îi spuse prietenului său să nu se ducă în acea pădure, unde trăia balaurul. Dar Lyderic râse. Îi mulţumi lui Peters pentru grijă, dar se grăbi să plece în Pădurea Neagră, luându-şi cu el sabia Balmung.

Dacă prietenul lui nu i-ar fi atras atenţia, ar fi lăsat arma acasă. Jupânul Mimer chiar îl întrebă de ce o luase cu el pe Balmung. Lyderic îi răspunse că pentru a tăia fagii şi stejarii, ca să facă tăciuni.

Apoi, cerându-i încă o dată lui Hagen să-i arate drumul către Piatra care Plânge, porni vesel la drum.

Ajungând la marginea codrului, de teamă să nu se înşele, întrebă un ţăran care era drumul spre Piatra care Plânge.

Ţăranul, închipuindu-şi că Lyderic nu ştia ce primejdie îl paşte dacă se apropie de locul respectiv, îi zise că la stânca aceea îşi avea culcuşul îngrozitorul balaur ce înghiţise peste o mie de oameni.

Dar flăcăul îi răspunse că avea treabă acolo, unde se găseau cei mai frumoşi şi mai mari fagi. Cât despre balaur, dacă va îndrăzni să se arate, îi va tăia capul cu sabia sa.

Convins că Lyderic era nebun, ţăranul îi arătă drumul, după care o luă la fugă cât putu de repede, facându-şi cruce.

Lyderic pătrunse în codru. După ce merse un ceas în direcţia arătată, recunoscu, după frumuseţea stejarilor şi măreţia fagilor, că se afla aproape de sălaşul balaurului.

De altfel, pământul era acoperit de oase omeneşti. Nu avea unde să pună piciorul, fără să calce pe ele.

După încă trei paşi, văzu o stâncă uriaşă la baza căreia se deschidea o peşteră. Cum piatra era udată de un pârâu ce curgea de-a lungul unui perete al ei, Lyderic înţelese că se găsea la Piatra care Plânge.

Flăcăul se grăbi apoi să execute ordinele jupânului. Îşi alese un loc bun pentru cuptor, apoi lovi în jur cu Balmung în aşa fel încât, într-un sfert de oră, ridică un rug enorm, căruia îi dădu foc.

Trezit încă de la primele lovituri ce răsunaseră în pădure, balaurul îşi scoase capul prin deschizătura vizuinii sale. Lyderic văzuse capul acela cu ochi scânteietori, dar considerase că nu merita să se oprească din lucru doar pentru atât.

Fie că monstrul era prea sătul, fie că pricepuse cu cine avea de-a face, stătu liniştit cât timp flăcăul îşi făcu rugul şi cuptorul. Când ţâşniră însă flăcările, începu să sufle asupra focului atât de puternic, încât oricine, în afară de Lyderic, s-ar fi speriat.

Ba chiar, pentru a-l supăra mai tare, tânărul luă câteva crengi aprinse şi i le aruncă în cap.

Balaurul, provocat într-un mod atât de evident, ieşi din peşteră, se desfăcu cât era de mare şi se repezi spre Lyderic. După ce spuse o rugăciune, tânărul îl lăsă să se apropie până la jumătatea distanţei ce-l separa de vizuină.

După aceea, începu o luptă pe viaţă şi pe moarte, în decursul căreia monstrul scotea urlete înfiorătoare. Toate animalele din împrejurimi ieşiră din adăposturile lor şi fugiră care încotro.

Doar o privighetoare rămase pe o crenguţă cât dură lupta, deasupra capului lui Lyderic, încurajându-l tot timpul. În cele din urmă, balaurul, străpuns în nenumărate locuri de loviturile groaznice date cu sabia Balmung, începu să bată în retragere către vizuina sa, lăsând câmpul de bătaie acoperit cu sânge.

Dar Lyderic luă un tăciune aprins şi îl urmări în peşteră, unde îl atacă iar. După zece minute reapăru la intrare, ţinând, ca viteazul Perseu, capul monstrului în mână.

Văzându-l venind, privighetoarea începu să cânte:

— Glorie lui Lyderic, tânărul care a crezut mai mult în Dumnezeu decât în puterile sale! Să se dezbrace de haine şi să se spele în sângele monstrului şi va fi de neînvins!

Flăcăul îi ascultă sfatul. Îşi dezbrăcă hainele şi se îmbăie în balta de sânge lăsată de balaur.

Numai că o frunză de tei îi căzu pe spate şi rămase lipită acolo fiindcă, după acea luptă grea, pielea tânărului se îmbibase cu sudoare.

După ce se scăldă în sângele monstrului, tot trupul i se acoperi cu solzi, în afară de locul unde fusese lipită frunza de tei.

În aceeaşi seară, Lyderic luă în spate un sac mare de cărbuni, iar în mână capul balaurului, şi

porni către atelierul jupânului Mimer, unde ajunse în dimineaţa următoare.

Acolo uimirea fu imensă, căci nimeni nu mai credea să-l mai vadă pe Lyderic vreodată. Totuşi, deşi îngroziţi să-l primească iar în mijlocul lor, ei se prefăcură bucuroşi, mai ales Hagen, care pentru nimic în lume n-ar fi dorit să afle flăcăul ce ticăloşie pusese el la cale.

Dar jupânul Mimer şi Hagen, cei mai porniţi împotriva lui Lyderic, începură de îndată să se gândească la ce primejdii îl puteau supune iar.

Capitolul IV

Lyderic nu le dădu însă timp să pună altceva la cale căci, în aceeaşi zi, îi spuse jupânului că socotelile dintre ei erau încheiate şi că el avea să plece în lume cu sabia Balmung.

Mimer îi atrase atunci atenţia că o sabie nu era suficientă pentru a înfrunta primejdiile ca un cavaler, ci îi trebuia şi o armură. Dar tânărul îi răspunse că nu avea nevoie de aşa ceva pentru că, după ce omorâse balaurul, se spălase în sângele lui şi devenise invulnerabil, cu excepţia unui singur loc, unde i se lipise o frunză de tei în timpul luptei.

Jupânul Mimer şi Hagen ar fi vrut să afle unde era locul respectiv, dar n-au îndrăznit să-l întrebe pe Lyderic, de teamă să nu trezească bănuieli. Îşi luară deci rămas-bun de la el cu mare prietenie, dar, ca şi Iuda, cu sărutul pe buze şi trădarea în inimă.

Lyderic îl căută peste tot pe Peters pentru a-şi lua la revedere de la el, dar nu reuşi să-l găsească.

Abia la o sută de paşi de atelier dădu peste el, ascuns după un copac.

— Frate, îi zise băiatul, care îl credea pe Lyderic egalul său, tovarăşii mei fierari mă urăsc

pentru că ţin la tine. Nu mai îndrăznesc să mă întorc printre ei. Tu eşti mai puternic, eu sunt slab, dar mă iei cu tine ? Tu mă vei apăra de alţii, eu te voi sluji.

— Vino, îi zise Lyderic.

Cei doi porniră voioşi la drum.

Merseră cincisprezece zile drept înainte, fără să ştie unde se află, mâncând rădăcini, bând apă, dormind sub cerul liber, cu credinţa în Dumnezeu, în mâinile căruia îşi încredinţaseră destinele.

În seara celei de-a cincisprezecea zi, ajunseră într-o pădure deasă şi frumoasă, unde auziră lătratul unei haite de câini şi cornul vânătorilor. Lyderic se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul.

Îi plăcea tot ceea ce îi amintea de război şi, când ajunse la o răscruce, văzu un mistreţ imens încolţit de copoi într-o băltoacă. Un cavaler îmbrăcat într-un costum bogat şi care îi preceda pe ceilalţi vânători cu două aruncături de săgeată, venind pe o cărare, cu o sabie în mână, fără să-şi aştepte suita, atacă fiara de unul singur, lovind-o curajos cu arma sa.

Mistreţul însă, aţâţat de rana făcută, îi lăsă pe câinii cu care se luptase şi se repezi asupra noului său adversar. Fiara trecu printre picioarele calului, a cărui burtă o sparse cu râtul, astfel că măruntaiele animalului ieşiră prin gaură şi căzură pe pământ.

Armăsarul, rănit de moarte, se ridică în două picioare şi se răsturnă apoi peste stăpânul său!

Mistreţul, cu părul zbârlit, clănţănind din colţi, nu mai pierdu nicio clipă şi se aruncă asupra celui care-l urmărise. Dintr-un salt, Lyderic se puse între fiară şi cavalerul aflat sub bidiviul lui.

Cu o singură lovitură de sabie, străpunse monstrul dintr-o parte în cealaltă. Imediat după aceea, el fugi la cel căruia îi venise în ajutor şi îl trase de sub cal.

În acest timp, Peters îi tăie căpăţâna mistreţului şi i-o aduse stăpânului său, care o lăsă la picioarele vânătorului, ca şi când aceasta i-ar fi revenit lui de drept.

După aceea se iviră ceilalţi vânători. Fiecare se grăbi să-l întrebe pe nobilul ce urmărise mistreţul dacă nu era rănit. În loc de răspuns, cavalerul îl prezentă pe Lyderic seniorilor ce-l înconjurau, zicându-le:

— Cei care se bucură să mă vadă sănătos şi întreg să-i mulţumească acestui tânăr, căci lui îi datorez viaţa.

Imediat, vânătorii îl înconjurară pe Lyderic, aducându-i multe laude. Tânărul îi lăsă să o facă, mulţumindu-se doar să-i privească, mirându-se că primea felicitări pentru ceva ce lui i se părea simplu şi firesc.

Felicitările deveniră atât de numeroase, că el începu să-i creadă pe oameni nebuni şi să se întrebe în ce ţară nimerise şi cine era cel căruia îi salvase viaţa.

Curtezanii îi răspunseră că se găseau în pădurea Braine şi cel căruia îi salvase viaţa era însuşi regele Dagobert.

Lyderic, fiindcă auzise multe despre renumele şi curajul Maiestăţii Sale, al cărui nume, în limbaj teutonic, însemna Spadă Strălucitoare, înaintă cu modestie spre el, îngenunche înaintea lui şi i se închină.

Dagobert, înţelegând că avea de-a face cu un tânăr nobil, în ciuda hainelor sale ponosite, îi ceru să se ridice şi îl întrebă, la rândul lui, cine era şi de unde venea.

— Vai, Sire, zise Lyderic, nu vă pot răspunde decât la prima întrebare. Vin din Pădurea fără Milă, fără a mă fi oprit decât şase săptămâni la forja jupânului Mimer pentru a-mi face sabia aceasta. Nu vă pot spune cine sunt fiindcă nici eu nu ştiu. Am fost găsit într-un tufiş, lângă fântâna Salciei, de către un bun şi demn pustnic. El m-a crescut, m-a educat şi, dacă ar mai fi trăit, nu l-aş fi părăsit. Chiar după ce a pierit, am vrut să rămân lângă mormântul său, dar o privighetoare mi-a spus că prima mea datorie de copil este să-mi găsesc mama. Atunci am pornit la drum, lăsându-l pe Dumnezeu să-mi arate calea. Dumnezeu a ales bine, din moment ce m-a condus aici tocmai la timp pentru a salva viaţa unui mare rege al creştinătăţii.

— Ai dreptate, băiatul meu, că însuşi Dumnezeu te-a condus aici, reluă Dagobert, căci s-ar putea să afli de la mine ceea ce tu nu ştii. Eloi, continuă regele întorcându-se către demnul

episcop de Noyon, care îi era, în acelaşi timp, aurar, vistiernic şi ministru, ce-aţi făcut cu scrisoarea pe care am primit-o chiar în dimineaţa asta de la nobila prinţesă de Dijon, vasala noastră, doamna Ermengarde de Salwart, căreia i-am pus principatul sub tutela noastră, crezând-o moartă, când nu era decât prizoniera prinţului de Buck?

— Iat-o, Sire, răspunse Eloi.

Era o scrisoare pe care prinţesa de Dijon reuşise, în sfârşit, să o facă să ajungă la rege printr-un oştean al prinţului de Buck, pe care îl plătise cu un inel ce costa foarte mult.

Regele luă scrisoarea şi o citi.

Era, cuvânt cu cuvânt, povestea contesei şi a soţului ei, felul în care fuseseră atacaţi în pădurea Fără Milă de prinţul de Buck şi oamenii săi, în care reuşise să se furişeze cu copilul şi îl lăsase pe băieţel într-un tufiş de lângă o fântână umbrită de sălcii.

Acolo se mai spunea cum nobila femeie s-a întors apoi lângă soţul ei, cu speranţa în Dumnezeu, dar contele, rănit grav, a murit a doua zi. De atunci era prizoniera prinţului de Buck.

Ermengarde n-a vrut niciodată să fie de acord cu vreo răscumpărare privitoare la principatul Dijonului, care îi aparţinea de drept, fiului ei.

De aceea, ea îl ruga pe regele Dagobert nu să vină să o elibereze, căci nu voia astfel să pornească un război sângeros cu un vasal de-al

său atât de puternic precum prinţul de Buck, ci să-i caute copilul.

Acesta trebuia să aibă optsprezece ani. Lui trebuia să-i revină principatul Dijonului, ca moştenire de la tatăl său.

Ea spera ca fiul ei să fie recunoscut după un lănţişor pe care îl avea la gât şi de care era prins un medalion cu imaginea Sfintei Fecioare.

Cât durase cititul scrisorii, Lyderic ascultase cu mâinile împreunate şi cu lacrimi în ochi. Când se sfârşi ultimul paragraf, strigă de bucurie, apoi îi arătă regelui lănţişorul şi medalionul.

Dagobert a vrut la început să pedepsească personal uciderea lui Salwart şi prizonieratul soţiei sale. Urma să poarte război cu prinţul de Buck, o înfruntare între suzeran şi vasal.

Lyderic însă, îngenunchind, ca un drept ce-i aparţinea, se jură să-şi răzbune tatăl şi mama. Atât de insistent făcu asta, că regele trebui să încuviinţeze şi îl autorizã pe tânăr să-l înfrunte pe Phinard.

În plus, îi mai promise lui Lyderic să-l echipeze chiar el şi să-i devină protector, dacă prinţul de Buck va accepta provocarea.

Ca urmare, Dagobert porunci ca primul trâmbiţaş al Franţei să se pregătească spre a porni să-l provoace pe prinţul de Buck. Lyderic interveni însă, spunând că, din moment ce era vorba de o treabă personală, era necesar ca un trâmbiţaş particular să prezinte provocarea.

Regele recunoscu că avea dreptate. Îl lăsă deci pe Lyderic să-şi aleagă mesagerul. Apoi avu grijă să-i dea un alai demn de un prinţ.

Lyderic îl alese chiar pe Peters, fiindcă, deşi acesta avea doar paisprezece ani, ştia foarte bine prietenia pe care i-o purta şi se încredea în el mai mult ca în oricine altul din lume.

Peters plecă însoţit de şase scutieri şi de douăzeci de oşteni. Traversară Picardia, ajunseră în Flandra şi se duseră la castelul lui Phinard, care se înălţa în locul unde se găseşte azi podul Phin din oraşul Lille, localitate care pe timpul acela nu exista.

Ajuns în faţa porţilor, Peters îşi opri trupa şi sună din corn. Santinela ieşi pentru a-l întreba ce vrea.

Peters îi răspunse soldatului că nu avea treabă cu servitorii, ci cu stăpânul şi îi porunci să-l cheme pe prinţul de Buck. Impresionat de tonul pe care i se vorbise, oşteanul plecă imediat să-l anunţe pe stăpânul său.

Acesta tocmai se pregătea să mănânce, de aceea fu deranjat de mesagerul venit. Se dădeau pedepse severe celor care-i încălcau poruncile, iar soldatul ce-i anunţase prezenţa lui Peters fu bătut cu vergile.

Bătaia încetă abia când oşteanul le strigă că nu l-ar fi anunţat dacă scutierii ce-l însoţeau pe mesager n-ar fi purtat însemnele regelui Franţei. Era uşor de observat că pe mantalele lor se vedeau nenumărate flori de crin.

Auzind asta, prinţul de Buck se ridică imediat în picioare şi, cum regele Franţei îi era suzeran şi îi cunoştea înţelepciunea şi curajul, n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-şi strice prietenia cu el. Se duse apoi pe metereze să se convingă că soldatul îi spusese adevărul sau se înşelase şi greşise.

Dar, de la prima privire pe care o aruncă asupra trupei oprită la poarta castelului văzu că, într-adevăr, cei care erau acolo veneau din partea regelui Dagobert.

De aceea, ordonă imediat să se lase jos podul mobil al castelului şi porunci primirea cu toată onoarea a celui ce conducea alaiul. Doar că Peters, auzind ordinul, făcu semn cu mâna că vrea să vorbească. Toţi ascultară.

— Prinţe de Buck, zise el, este inutil să cobori podul mobil fiindcă eu nu voi intra în castelul tău, căci este al unui trădător şi ucigaş. Ascultă deci aici, de faţă cu toţi, ceea ce vreau să-ţi spun! Vin în numele suzeranului tău, bunul şi nobilul rege Dagobert, ca să-ţi zic că te somează să-i răspunzi de astăzi într-o lună, în faţa adunării pairilor Franţei, la acuzaţiile pe care ţi le-a adus stăpânul meu, marele şi puternicul senior Lyderic, prinţ de Dijon, fiul nobilului Salwart şi al virtuoasei doamne Ermengarde. Stăpânul meu îţi cere socoteală, în primul rând, fiindcă i-ai ucis tatăl mişeleşte în pădurea Fără Milă şi, în al doilea rând, pentru că îi ţii mama prizonieră de optsprezece ani, faptă nedemnă şi crudă.

Dacă nu vei accepta oferta pe care, sub protecţia regelui ţi-o face seniorul Lyderic, aceea de a lupta cu el, călare sau pe jos, folosind lancea, sabia sau pumnalul, atunci va trebui să te prezinţi la judecata pairilor. Ca semn al provocării la luptă din partea stăpânului meu, primeşte astă mănuşă, pe care ţi-o voi prinde în poartă.

Sfârşindu-şi discursul, se îndreptă călare către poartă şi prinse cu pumnalul mănuşa în lemnul masiv.

Provocarea fusese atât de îndrăzneaţă, că prinţul de Buck, obişnuit în astfel de ocazii să păstreze liniştea ca un pustnic, abia se stăpâni să vorbească până ce termină Peters.

— Bine, întoarceţi-vă la rege, stăpânul şi domnul meu, şi asiguraţi-l din partea mea că nu am comis nicio nelegiuire sau trădare. Prinţul Salwart a căzut în luptă dreaptă, nu într-o capcană. În rest, primesc provocarea celui care mă acuză şi sfârşitul înfruntării dintre noi va arăta, sper, de partea cui se află dreptatea şi adevărul. Cât despre prinţesa Ermengarde, spuneţi-i celui care îi cere libertatea că nu are decât să mă înfrunte aici şi, dacă mă va învinge aşa cum se laudă, nu are decât să o ia din castel. Iar acum, dacă doriţi să intraţi în castelul meu, veţi fi primiţi şi trataţi aşa cum se cuvine unor soli ai suveranului meu.

Dar, în loc să accepte oferta, Peters făcu semn din cap şi, sunând încă o dată din corn, plecă în galop cu suita. Aduse cu mare 'iuţeală

regelui Dagobert şi contelui Lyderic răspunsul lui Phinard.

Nimic nu-i era mai pe plac tânărului decât răspunsul dat de Phinard, pentru că prinţul de Buck nu se îndoia de drepturile sale, ci de forţa lui. Îi ceru regelui să grăbească pregătirea, pentru a pleca repede să-şi elibereze mama.

În acest timp, prinţul de Buck, care nu ştiuse până atunci că exista un moştenitor al numelui Salwart, o chemă pe Ermengarde şi o întrebă cine era un oarecare Lyderic, ce se dădea drept fiul ei şi care, sub protecţia regelui Franţei, venea să-l provoace la luptă.

Drept răspuns, Ermengarde căzu în genunchi şi mulţumi cu atâta recunoştinţă Domnului, că Phinard nu se mai îndoi de adevărul trimisului regal.

O întrebă însă pe prinţesă, de ce nu avusese niciodată grijă de fiul ei, iar ea îi răspunse că i-a fost teamă să nu cadă şi el în mâinile prinţului de Buck şi să nu piară, de aceea nu a pomenit nimic despre el. Dar, dacă reuşise să ajungă sub protecţia puternicului suveran al Franţei, nu mai avea de ce să se teamă şi putea să-i mărturisească totul lui Phinard.

El o întrebă ce vârstă avea fiul ei, iar Ermengarde răspunse că nu mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Prinţul de Buck începu să râdă.

I se părea caraghios ca un copil cu o asemenea vârstă să-l provoace pe el, aflat în culmea forţei şi a puterii, atât de priceput la

arme, că pe o distanţă de o sută de leghe nimeni nu îndrăznea să se măsoare cu el.

Aştepta deci liniştit sosirea adversarului său, convins că nu-i va fi greu să-l doboare.

Cam aşa stăteau lucrurile până într-o dimineaţă, când o santinelă îl vesti că se zărea o ceată numeroasă de cavaleri ce se apropiau de castel.

Phinard urcă într-un turn şi îi recunoscu de îndată pe regele Franţei şi pe cei din curtea sa. Deschise porţile şi înaintă spre ei cu întreaga lui garnizoană, dar cu capetele descoperite, fără să poarte arme, aşa cum trebuia să vină un vasal în faţa suzeranului său.

La dreapta regelui se afla Lyderic, care călărea un minunat armăsar, dăruit de suveran. Îmbrăcămintea calului era din catifea cu fir de aur şi atârna până la pământ.

După ce i-a aruncat o privire rapidă, Phinard, care se linişti din nou datorită tinereţii adversarului său, îi invită pe nobili să intre în castel.

Dar Dagobert îi răspunse că o acuzaţie de asasinat şj încălcarea legii apăsa asupra lui, de aceea nu puteau să fîe găzduiţi în castel până ce ruşinea nu va fi spălată.

Phinard repetă că moartea lui Salwart fusese urmarea unei lupte drepte şi nu a unei capcane întinse de el însuşi, că Ermengarde rămăsese prizonieră datorită unor interese nerezolvate, căci nu voia să-i cedeze prinţului de Buck

anumite porţiuni din domeniile la care el avea dreptul.

Dar Lyderic nu putu să suporte ca o minciună aşa de mare să fie susţinută în faţa sa.

— Sire, îi zise el regelui, acest om minte de îngheaţă apele. De altfel am venit, cu permisiunea Maiestăţii Voastre, nu ca să ascult fel de fel de motive, ci pentru ca sabia mea să se măsoare cu a lui. Rog pe Maiestatea Voastră să dea ordin ca pregătirile de luptă să înceapă chiar acum, căci mama mea este prizonieră aici de optsprezece ani şi aşteaptă clipa să-şi vadă fiul.

— Aţi auzit? întrebă regele, întorcându-se către prinţul de Buck.

— Da, Sire, răspunse Phinard, şi ard de nerăbdare să-i vin de hac tânărului care mă acuză. Sfârşitul luptei sper că va fi mai plăcut decât începutul ei.

— Pregătiţi deci locul imediat, spuse regele. Fiecare luptător să se odihnească, fiindcă judecata lui Dumnezeu va avea loc mâine. Nefericire celui pe care Domnul îl va chema ca să-l întrebe şi el nu va şti ce să răspundă!

Phinard se înclină şi se întoarse la castelul său. Regele Dagobert dădu ordin să se ridice corturile chiar acolo unde se aflau.

Câmpul care se găsea între tabăra regală şi castelul princiar fu desemnat drept loc al confruntării.

Capitolul V

Lyderic îşi petrecu sfârşitul zilei numai în rugăciuni, iar la revărsatul zorilor se spovedi sfântului episcop de Noyon, care îi dădu iertarea de păcate.

În schimb, prinţul de Buck se comportă cu totul altfel. Asigurat că tânărul nu-l putea învinge, fără să se teamă de ceva cu toate faptele sale ticăloase, socoti că braţul său nu se va obosi prea mult ca să-l scoată din încurcătură.

De aceea, în loc să-şi petreacă noaptea în rugăciuni, cum s-ar fi cuvenit, el porunci să se aşeze o masă bogată şi dădu o petrecere ofiţerilor săi. O invită pe prinţesa Ermengarde să ia parte la distracţie, rezervându-i un loc la masă chiar în faţa lui.

Prinţesa îi răspunse însă că singura masă de care se apropia ea în asemenea clipe era cea a Domnului. Mesagerul îi povesti lui Phinard că Ermengarde stătea în genunchi în capelă.

Phinard se aşeză vesel la masă alături de ofiţerii săi, lăsând gol scaunul contesei, astfel că, dacă s-ar fi răzgândit, s-ar fi putut aşeza. Apoi făcu semn să fie adus vinul şi începu să bea cu cana.

Petrecerea se lungi mult în noapte, în mijlocul cântecelor de bucurie, blestemelor şi hohotelor de râs, în timp ce clopotul bătea trist

orele pe care Phinard ar fi trebuit să le folosească altfel.

Abia sună miezul nopţii, că lumina lămpilor slăbi şi se auziră paşi grei apropiindu-se încet dinspre sala armelor, aflată la cealaltă extremitate a castelului, faţă de capelă.

Toţi se întoarseră tăcuţi către locul de unde se auzea zgomotul. Când orologiul bătu a douăsprezecea oară, uşa se deschise şi în prag apăru un cavaler.

Se îngroziră văzând că respectivul cavaler era din marmură. Recunoscură statuia tatălui prinţului de Buck. De treizeci de ani, aceasta stătuse nemişcată lângă mormântul lui.

Toată lumea se ridică în picioare. Phinard era mai palid decât ceilalţi, fiindcă ştia că exista un obicei în familia sa ca taţii să-şi anunţe în acest fel fiii că vor muri.

Statuia înaintă încet, cu viziera coifului ridicată şi cu ochii de marmură fixaţi asupra lui Phinard, apoi se aşeză pe jilţul gol din faţa lui.

Phinard porunci să se umple cupa tatălui său, iar slujitorului ce servea carnea i se spuse să aducă friptură statuii. Dar nici unul, nici celălalt, nu îndrăzniră să se apropie de omul din piatră.

Phinard se ridică, umplu cupa tatălui său cu cel mai bun vin şi îi puse o bucată de friptură în farfurie. Statuia îl urmărea din priviri, rotindu-şi capul, fără a-şi mişca restul trupului.

Nu îşi descleşta mâinile pe care le ţinea pe burtă. Nici nu bău, nici nu mâncă.

Totuşi, când prinţul de Buck se aşează la locul lui, două lacrimi mari părură că se scurg din ochii de marmură. Phinard era ultimul din familia sa şi statuia, chiar dacă era de marmură, plângea văzându-şi neamul sfârşind într-un mod aşa de dezonorant.

Cele două lacrimi se rostogoliră pe obraji, apoi pe mustăţile bătrânului prinţ şi căzură, în final, pe masă. Ochii statuii redeveniră seci. Se ridică şi îi făcu semn lui Phinard să o urmeze.

Phinard luă într-un suport de fier ce stătea agăţat de perete o ramură de brad şi porni după statuie. Ceilalţi rămaseră la locurile lor, ca şi când deveniseră stane de piatră.

Urmată de prinţ, statuia porni spre sala armelor. Dar, în loc să o străbată în întregime, aşa cum făcuse când venise de la capelă, ea intră pe o uşiţă laterală şi ieşi într-o curte interioară izolată, unde zăceau aruncate tot felul de resturi, apoi se opri în faţa unei gropi săpate de curând.

Phinard trecuse prin curtea respectivă chiar în seara aceea şi nu observase schimbarea. Pricepu că groapa fusese săpată în timp ce petrecea cu ofiţerii săi.

Privi în jur şi nu observă pe nimeni. Statuia porni mai departe, gravă şi lipsită de viaţă.

De data aceasta, statuia se îndreptă către capela subterană unde se găsea mormântul ei. Prinţul de Buck o urmă, venind în spatele ei, înlănţuit de o forţă supraomenească.

În faţa fantomei de piatră, uşa se deschise singură şi Phinard îşi aruncă privirea asupra bolţii şi văzu că statuia lipsea de acolo. Leul de marmură, care stătea culcat la picioarele acesteia, ca o gardă nobiliară a bătrânului prinţ ce căzuse pe câmpul de luptă, se ridică pe labele din faţă. Cu capul întors către uşă, părea să-şi aştepte stăpânul.

Statuia se duse drept către mormânt, apoi se aşeză pe locul unde stătea de treizeci de ani. Leul se culcă la picioarele ei şi totul reintră în tăcerea şi nemişcarea morţii.

Phinard avea o inimă de fier, dar spiritul rău îl abătuse de pe calea cea dreaptă a înaintaşilor săi. Chiar dacă devenise un ucigaş, nu era mai puţin ferm şi puternic decât predecesorii săi.

Ca să se asigure că nu avusese vedenii, se apropie de mormânt, dar totul părea neatins de ani de zile. Se uită apoi la mormântul mamei sale, aflat în faţa celui al soţului ei şi a cărei statuie avea la picioare, în loc de un leu, un câine, semn al fidelităţii.

Statuia mamei lui, în mod uimitor, îşi schimbase poziţia. Stătea în genunchi şi se ruga.

Atunci, Phinard înţelese că primise un avertisment de la Dumnezeu. Fantoma de piatră îl anunţase, cum era obiceiul, ca ultima lui zi se apropia.

Groapa pe care i-o arătase, săpată în pământul acoperit de gunoaie, reprezenta mormântul josnic unde va trebui să doarmă el până la Judecata de Apoi. Iar mama sa, pe care o

găsise rugându-se, îl implora pe Dumnezeu să-i ierte măcar sufletul lui Phinard.

Aceste lucruri îi erau clare prinţului de Buck. Parcă le vedea scrise cu litere de foc.

Se întoarse gânditor în sala petrecerii. Aceasta era goală, căci fiecare se retrăsese în camera lui.

Phinard chemă oamenii, dar abia la al treilea apel al său apăru un slujitor bătrân, care ştia din experienţă cât de primejdios era să îl laşi pe stăpân să te aştepte, aşa că veni tremurând.

— Bătrânul meu Niklaus, îi zise prinţul de Buck cu o voce blândă, du-te şi adu-mi-l pe capelan!

Servitorul se uită uimit la Phinard. Acesta îşi repetă cererea.

— Dar, stăpâne, răspunse Niklaus, ştiţi bine că de cincisprezece ani capelanul e mort şi că de atunci nu v-aţi mai gândit să-i găsiţi un înlocuitor.

— Aşa e, răspunse suspinând Phinard. Am uitat... Atunci, du-te în tabăra regală şi roagă-l pe episcopul de Noyon să vină şi să asculte spovedania unui biet păcătos.

Bătrânul servitor făcu întocmai ceea ce i se spuse şi episcopul îl însoţi fără a întreba cine era omul care avea nevoie de serviciul său.

A doua zi, la revărsatul zorilor, locul de luptă era pregătit. Regele Dagobert, însoţit de cavalerii săi, urcă la tribuna ce-i era destinată.

Lyderic se afla în pavilionul său, unde stăpânul Franţei îi trimisese o minunată armură,

binecuvântată chiar de episcopul de Noyon. După ce îmbrăcă câteva bucăţi din aceasta, văzând că-l încurca fierăria, ce era inutilă, căci el nu putea fi străpuns de sabie, o trimise înapoi regelui.

Când se făcu ora şase, timpul fixat pentru luptă, toată lumea se miră că nu se ivea prinţul de Buck. El trebuia să ocupe pavilionul opus celui al lui Lyderic.

Crezând că Phinard se înarma la castel, regele a poruncit să înceapă lupta. Trompeta sună de patru ori, anunţând în cele patru colţuri ale zării provocarea lui Lyderic.

Regele nu se înşelase. Abia se stinse ultima chemare şi poarta castelului se deschise, iar Phinard apăru, dar nu cum se aşteptau toţi, pe cal şi cu lancea în mână, ci îmbrăcat într-un sac, cu părul acoperit de cenuşă, în picioarele goale şi cu o frânghie de gât.

În urma lui veneau, urcaţi pe doi armăsari falnici, prinţesa de Dijon, cu mantaua şi coroana ei, şi demnul episcop de Noyon. După ei se înşira întreaga garnizoană, fără să poarte săbii şi coifuri.

Neobişnuitul cortegiu intră astfel pe terenul pregătit pentru confruntare şi Phinard, urcând pe scările tribunei, ajunse în faţa regelui, unde îngenunche. Se lăsă o linişte adâncă.

— Sire, zise prinţul de Buck, aveţi la picioarele voastre un mare păcătos, pe care l-a cuprins remuşcarea şi care şi-ar merita moartea, dar vă imploră să-i lăsaţi viaţa ca să-şi ispă-

şească greşelile şi să obţină iertarea lui Dumnezeu. Tot ce a spus împotriva mea seniorul Lyderic este adevărat. Îl rog însă să mă ierte, cum m-a iertat şi nobila sa mamă şi să primească de la mine, ca despăgubire pentru necazul şi zbuciumul pricinuite, principatul de Buck şi comitatul Harlebeke. Sunt convins că nu puteam face asemenea dar unui om mai nobil şi mai curajos decât el.

— Prinţe, răspunse regele, dacă toţi cei pe care i-aţi ţinut în captivitate şi i-aţi oprimat v-au iertat, eu nu am dreptul să fiu mai sever decât ei. Vă las deci în viaţă. Cât despre sufletul umneavoastră, nu am nicio putere asupra sa. Asta vă priveşte doar pe dumneavoastră şi pe Dumnezeu. Prinţe de Dijon, adăugă regele, întorcându-se către Lyderic, aţi auzit tot. Iertaţi-l pe Phinard, aşa cum am făcut-o şi eu!

Dar Lyderic era deja în braţele mamei sale. Ermengarde văzându-l pe tânărul frumos care ieşea din pavilion, l-a recunoscut pe dată ca fiind fiul ei. Amândoi se apropiară de rege:

— Da, Sire, zise Ermengarde. Nu doar că îl iertăm, dar inimile noastre sunt atât de fericite, că rugăm pe Maiestatea Voastră să-i lase titlurile măcar pe timpul vieţii sale. Principatul nostru de Dijon este destul de nobil şi de puternic pentru a servi, dacă va fi nevoie, oricând pe Maiestatea Voastră, prin fiul meu iubit.

Dar Phinard nu aşteptă ca regele să-şi manifeste intenţiile asupra acelei cereri. Depunând la picioarele monarhului cheile

castelului, renunţă imediat la toate pământurile sale, din care nu păstră decât groapa de şase picioare lungime, unde se produsese miraculoasa lui transformare.

Apoi, după ce vorbise atât de ferm, încât fiecare văzuse hotărârea lui, îl salută pe rege şi se afundă în codru, dispărând printre copaci.

În aceeaşi zi, monarhul primi, chiar în castelul de Buck, jurământul de credinţă al lui Lyderic pentru principatele de Dijon şi de Buck şi pentru comitatul Harlebeke. Vrând să-i adauge un nou titlu celor pe care le avea deja, îl numi stăpânul pădurilor din Flandra.

Apoi, regele fu sărbătorit cu cinste la castel. După aceea, el porni cu întreaga sa curte către Soissons, unde îi era reşedinţa.

Capitolul VI

Prima grijă a lui Lyderic a fost să călătorească împreună cu mama lui pe toate domeniile vechi şi noi pe care le posedau, să stabilească în fiecare loc delegaţi care să facă dreptate în absenţa sa.

Timp de trei luni, cât dură călătoria, au dus-o din petrecere în petrecere, căci Ermengarde era foarte iubită de supuşii ei. În timpul absenţei ei, mamele le vorbiseră fiicelor despre ea, taţii băieţilor, şi nu existase duminică în care lumea să nu se roage pentru întoarcerea ei.

Era deci mare bucurie, pentru că ruga se împlinise tocmai când oamenii nu mai sperau prea mult.

Cum se întoarseră la castelul de Buck, Ermengarde îşi întrebă fiul dacă, în cursul lungii călătorii, nu remarcase vreo fată nobilă şi demnă de a-i fi soţie. Lyderic răspunse că nu.

Până atunci, nici în drumurile lor, nici la curtea regelui Dagobert, el nu văzuse încă fata de care să se îndrăgostească. Acest răspuns o îngrijoră pe buna doamnă, căci ea începuse să îmbătrânească şi voia, înainte de moarte, să-şi îmbrăţişeze nepoţii.

Seara, Lyderic ieşi în grădină şi rămase acolo mai mult ca de obicei, căci întrebarea mamei sale îl pusese pe gânduri.

Stătea pe o bancă, ţinându-şi fruntea în mâini, când o privighetoare se aşează pe capul său şi începu să cânte:

— Într-o ţară îndepărtată trăieşte o fată mai albă ca zăpada, mai proaspătă decât aurora, mai pură decât apa din lacul Sandhy, pe fundul căruia se văd perlele. Ea n-a iubit încă pe nimeni, căci se va îndrăgosti doar de cel care va obţine uimitoarea comoară a nibelungilor şi coiful ce-l va face invizibil. Fata, mai albă ca zăpada, mai proaspătă decât aurora, mai pură decât apa din lacul Sandhy, pe fundul căruia se văd perlele, este frumoasa Chrimhilda, sora lui Gunther, regele highlanderilor.

A doua zi, Lyderic îi spuse mamei sale că singura persoană cu care se va căsători va fi frumoasa Chrimhilda, sora lui Gunther, regele highlanderilor.

Ermengarde îl întrebă cine era frumoasa fată şi unde se găsea ţara fratelui ei. Lyderic îi răspunse că nu ştia, dar va începe căutările în aceeaşi seară.

Aşa cum a promis, după lăsarea întunericului, contele îi încredinţă mamei sale conducerea domeniilor, îşi prinse la şold sabia Balmung, urcă pe calul dăruit de regele Dagobert şi, urmat de Peters, porni în căutarea Chrimhildei.

Străbătură mai multe sute de leghe, merseră prin munţi şi văi fără teamă că se vor rătăci, fiindcă privighetoarea zbura înaintea lor, oprindu-se în fiecare seară pe o creangă a copacului sub care dormeau ei, aşezându-se pe catargul bărcii ori corăbiei când traversau râuri ori vreun braţ de mare.

Într-o zi ajunseră, în sfârşit, într-o ţară foarte frumoasă. Ca de obicei, se culcără, seara, sub un copac. Privighetoarea se aşeză deasupra lor, iar caii începură să pască prin împrejurimi.

A doua zi, se auzi un zgomot mare care îi trezi. Lyderic vru să afle ce se întâmplase, dar când încercă să se ridice nu reuşi.

Era legat nu doar de trup, ci şi de mâini, de picioare, de păr. Auzi lângă el hohote de râs.

În acelaşi timp, o voce ameninţătoare răsună în urechea lui, zicându-i:

— Cine eşti? Ce vrei? Unde te duci?

Lyderic se chinui să se întoarcă în partea din care venea glasul şi astfel smulse legăturile care-i legau trupul.

Văzu un pitic de două picioare înălţime, cu o barbă lungă şi o coroană de aur pe cap.

El ţinea în mână un bici de aur cu patru lanţuri de oţel. La capătul fiecăruia se găsea câte un diamant neşlefuit, cu colţurile mai ascuţite ca orice lamă.

Astfel că, atunci când lovea cu biciul, făcea dintr-odată şapte răni adânci. Cum nu se îndoia că piticul îi pusese acele întrebări, răspunse:

— Sunt Lyderic, primul conte al Flandrei. Vreau să cuceresc comoara nibelungilor şi coiful de aur ce te face nevăzut, după care mă voi căsători cu prinţesa Chrimhilda, sora lui Gunther, regele highlanderilor.

— Ei bine, zise piticul cu barbă albă, călătoria ta s-a sfârşit, căci ai ajuns în ţara nibelungilor. Doar că, în loc să obţii comoara lor şi coiful de aur ce te face nevăzut, vei munci în mina din Sauten. Scutierul tău va fi paznicul purceilor mei, privighetoarea ta va cânta într-o cuşcă agăţată la fereastra mea, caii tăi vor trage piatra de moară din moara mea de ulei, iar prinţesa Chrimhilda, sătulă să te aştepte, se va mărita cu altul sau va muri fată bătrână. Şi, ca să nu te îndoieşti de adevărul spuselor mele, află că sunt puternicul rege al nibelungilor!

După acele cuvinte ameninţătoare, cu care urechile tânărului conte nu fuseseră obişnuite până atunci, Lyderic se mişcă atât de tare, încât îşi eliberă mâna dreaptă din legăturile ce o ţineau prinsă şi îl luă de barbă pe pitic.

Acesta, ridicând biciul de aur, îl lovi atât de puternic pe contele de Flandra, că unul dintre diamante îl nimeri chiar în locul neprotejat, iar durerea provocată astfel îl făcu pe viteaz să dea drumul prăzii sale.

Imediat, regele îşi chemă toată armata şi Lyderic simţi că era lovit peste tot, cu cele mai felurite arme. Între plesniturile ce răsunau abătându-se asupra lui şi cele produse de biciul de aur, rapide şi puternice, tânărul conte de

Flandra înţelese că nu avea timp de pierdut. De aceea făcu o sforţare uimitoare şi reuşi să-şi elibereze mâna stângă. Cum se ridică puţin, văzu câmpul acoperit de armata nibelungă formată din opt până la zece mii de oşteni, unii călare şi înarmaţi cu topoare şi săbii, alţii pedeştri, purtând lănci şi halebarde.

În fruntea lor venea regele, căruia i se adusese calul de luptă şi se grăbea să urce în şa, ca să fie pregătit, în situaţia în care lucrurile aveau să meargă rău şi nu cum crezuse el la început.

Mai departe de ei, o grupă de o sută de persoane îl ducea pe Peters, prizonier, ca şi pe cei doi cai ai lor. O caricatură de pitic negru purta, dansând şi strâmbându-se, cuşca în care se găsea privighetoarea.

Acele imagini îi provocaseră lui Lyderic o mare durere şi îl făcuseră să uite de pericolul în care el însuşi se afla.

Îşi eliberă coapsele şi restul picioarelor, scoase din teacă sabia Balmung şi se repezi către cei care-i duceau pe Peters, caii şi privighetoarea. Începu să lovească de parcă se lupta cu uriaşii.

Imediat, începură să sară mâini şi capete, încât, îngroziţi, piticii lăsară tot ce aveau şi o luară la fugă. Doar negrul nu a vrut să lase jos privighetoarea.

Lyderic a făcut trei paşi către el, l-a apucat de o mână, i-a smuls colivia şi, cum piticul se zbătea între degetele sale, ţipând şi încercând

să-l muşte în loc să-i ceară îndurare, dădu cu el de pământ şi îl sfărâmă cu călcâiul, ca pe un animal periculos.

După aceea îl dezlegă pe Peters, tăie piedicile cailor şi deschise colivia privighetorii, eliberându-i pe toţi.

Dar Lyderic înţelese, după zgomotele din jur, că nu se terminase încă nimic şi că, din contră, înfruntarea urma să ia proporţii. Întorcându-se, îl văzu pe rege dând dispoziţii pentru un atac general.

Armata fu divizată în trei corpuri, două de infanterie şi unul de cavalerie, ce voiau să atace din faţă şi din flanc.

Un întreg regiment se furişase pe cealaltă parte a muntelui, pentru a-l surprinde pe Lyderic din spate.

Tânărul conte se gândi o clipă să se urce pe cal pentru a năvăli peste mulţimea piticilor, dar îşi zise că armăsarul său, nefiind invulnerabil ca stăpânul lui, i-ar fi fost mai curând o povară decât un ajutor.

Îl aşeză pe Peters în spatele său, lângă cai, cu porunca strictă să nu se mişte din poziţia aceea, apoi porni pe jos la luptă.

Confruntarea începu. Atacat din faţă de rege şi de cavaleria sa, de infanterie din flancuri, de regiment din spate, Lyderic începu să învârtă deasupra capului sabia Balmung, astfel încât să le răspundă deodată tuturor duşmanilor săi.

Din fericire, chiar dacă nibelungii erau mulţi, contele de Flandra se dovedi neobosit. Niciun

secerător n-ar fi tăiat atâtea spice într-o zi, câţi pitici a răpus Lyderic într-o oră.

Înţelese că trebuia să procedeze metodic. Atacă aripa stângă a oştirii şi o distruse în totalitate. Apoi se întoarse către cea dreaptă şi o puse pe fugă.

În acest fel, nu mai avea de-a face decât cu regele şi cu cavaleria sa. Cât despre regimentul care voia să-l atace prin surprindere din spate, acela era ţinut în loc de Peters, piticii neîndrăznind astfel să se apropie.

Îi rămase să se bată cu regele şi cu cavaleria sa. Dar Alberic era atât de pornit împotriva lui, că abia aştepta confruntarea. În acel trup mic se aflau sufletul şi puterea unui uriaş.

De aceea, Lyderic, fără a-şi face griji pentru restul cavaleriei, nu se mai ocupă decât de rege, care evita cu o uimitoare agilitate loviturile săbiei Balmung şi îl însângera pe conte cu diamantele sale tăioase. Oricine s-ar fi găsit în locul tânărului ar fi avut trupul plin de răni.

Până la urmă, Lyderic izbi cu lama picioarele din faţă ale căluţului pe care stătea Alberic. Animalul se prăbuşi la pământ şi-l prinse pe rege sub el. Imediat, contele puse vârful armei sale pe pieptul acestuia.

Piticul aruncă biciul de aur, cerând îndurare. Promise apoi că, dacă avea să fie cruţat, îi va dărui contelui minunata comoară a nibelungilor şi coiful care îl face nevăzut. Restul cavaleriei, înţelegând că regele era învins, o luă la fugă.

Lyderic îşi retrase sabia în teacă, îl scoase pe Alberic de sub căluţ şi, legându-i mâinile cu barba, luă de jos biciul de aur.

Apoi îi porunci regelui să pornească înainte, pentru a-l duce în locul unde era ascunsă comoara nibelungilor. Peters cu cei doi cai şi cu privighetoarea, îi urmă.

După ce merseră o jumătate de ceas, ajunseră într-un loc înconjurat de stânci înalte şi crezură că nu aveau cum să mai înainteze. Dar Alberic îi spuse contelui să atingă pietrele cu biciul său de aur şi acestea se dădură la o parte, făcând o intrare suficient de mare pentru oricare dintre ei.

Pătrunseră toţi înăuntru, cu excepţia privighetorii, care rămase afară, într-atât de îngrijorată era de faptul că imensa intrare putea fi o capcană.

Contele de Flandra şi Alberic înaintară către nişte coloane impresionante, fiecare fiind din matostat, porfir şi lapislazuli. Ajunseră apoi într-o uriaşă sală pătrată, construită din malachit, ce avea câte o uşă în fiecare perete.

Orice uşă ducea într-o încăpere plină cu pietre preţioase şi purta numele comorii pe care o ascundea între zidurile ei.

Existau, astfel, uşa Perlelor, a Rubinelor, a Smaraldelor şi a Diamantelor. Alberic deschise cele patru intrări şi îi zise contelui să ia tot ce voia.

Deoarece i-ar fi trebuit mai mult de cinci sute de căruţe pentru a căra toate pietrele

preţioase, Lyderic se mulţumi să umple patru coşuri pe care i le dăduse regele: unul cu perle, altul cu rubine, al treilea cu smaralde şi al patrulea cu diamante.

Peters încărcă totul pe cei doi armăsari ai lor. Lyderic îi zise apoi lui Alberic, deoarece acesta îl ruga să ia mai mult, că prada îi ajungea deocamdată şi că, dacă va mai avea nevoie, va mai veni să ceară.

Atunci regele nibelungilor îl întrebă pe contele de Flandra dacă vrea, pentru că îl condusese atât de cinstit la comoara sa, să-i înapoieze biciul de aur şi să-i dezlege mâinile. După aceea avea să-l conducă, la fel de fidel, în grota unde se găsea coiful care-l făcea nevăzut.

Mai zise că un uriaş pe nume Taffner păzea coiful respectiv şi că slujitorul acela nu-i va asculta porunca, dacă îl va vedea dezarmat.

Lyderic îi răspunse că, dacă uriaşul nu-l va asculta, lucrul acela îl privea pe el şi va reuşi să-i dea de capăt. Dar Alberic îi zise că uriaşul nu avea decât să-şi pună coiful pe cap şi va dispărea, fără ca vreunul dintre ei să-l poată găsi.

Motivul respectiv i se păru atât de întemeiat contelui de Flandra, că îi dezlegă mâinile regelui şi îi înapoie biciul de aur.

Piticul păru plăcut impresionat de acea dovadă de încredere. Ieşind din ascunzătoarea pietrelor preţioase cu Lyderic, Peters şi cei doi armăsari încărcaţi, el îi îndrumă spre un alt ţinut din ţara nibelungilor.

Acolo se ridica o stâncă atât de întunecată, încât ai fi crezut că era din fier. În timp ce mergeau astfel, privighetoarea zbura din copac în copac şi cânta:

— Ia seama, Lyderic, ia seama! Trădarea are ochi frumoşi şi piele catifelată şi nu vei cădea în cursă doar dacă îi vei simţi ghearele de tigru. Fii atent, Lyderic, fii atent!

Contele de Flandra, fără a-l pierde din priviri pe regele nibelungilor, îi făcu semn din cap privighetorii că a înţeles-o, dar işi continuă drumul.

Totuşi, în adâncul inimii sale, se gândea că pasărea era cam fricoasă şi se temea de o primejdie închipuită.

Pe măsură ce înaintau către muntele cel întunecat, drumul devenea tot mai dificil.

Alberic, mergând în fruntea lor, lovea cu biciul de aur pentru a da la o parte obstacolele. Îi duse astfel până într-un loc unde drumul se întrerupea şi ajunseră în faţa unei peşteri uriaşe.

În aceeaşi clipă, sărind într-o parte, Alberic strigă:

— Ajută-mă, Taffner!

Şi, lovind în pământ cu călcâiul, dispăru printr-o trapă care se deschise dintr-odată, aşa cum o fantomă reintră în mormântul ei.

Contele de Flandra căuta deja trapa, gata să-l urmărească pe pitic până în străfundurile pământului, când auzi paşi grei şi răsunători apropiindu-se de el. Se întoarse rapid în direcţia

din care venea zgomotul, dar nu văzu absolut nimic.

Înţelese că era vorba despre uriaşul Taffner, care venea la luptă, purtând pe cap coiful ce-l făcea nevăzut. De altfel, abia avu timpul necesar să-şi tragă sabia pentru a se apăra, că i se păru că întreg muntele se prăbuşise peste el.

Uriaşul Taffner îi dăduse o lovitură de măciucă peste picior.

Oricât de puternic era Lyderic, cum nu se aşteptase să fie astfel atacat, plecă fruntea şi căzu într-un genunchi. Imediat însă, ridicându-se, lovi puternic, la întâmplare, cu sabia Balmung.

Deşi i se păruse că izbise în gol, simţise totuşi că lama întâmpinase o anumită rezistenţă, ceea ce îl făcu să creadă că îl atinsese pe uriaş. Dacă gigantul era nevăzut, nu însemna că era de neatins.

Imediat se auzi un răcnet de durere scos de Taffner. Fu urmat de a doua lovitură de măciucă. Asta îi arătă lui Lyderic că nu se înşelase.

Acum însă, tânărul se aştepta la un asemenea atac. De aceea, oricât de bine fusese dată lovitura, el o primi fără a mai îndoi genunchiul şi ripostă cu o forţă capabilă să sfărâme o stâncă. I se păru că îşi atinsese iar duşmanul, căci Taffner urlă pentru a doua oară şi contele aşteptă zadarnic al treilea atac.

Când tânărul se credea deja scăpat de uriaş, care ori murise ori fugise, văzu venind asupra sa, cu iuţeala fulgerului, o piatră mare cât o casă, ce

ieşise singură din peşteră, de parcă ar fi fost aruncată de o catapultă nevăzută.

Bolovanul fu urmat de altul, apoi de al treilea. Toţi veneau către conte cu atâta viteză, că nu putea să se ferească de unul fără a fi lovit de altul.

Lyderic pricepu că uriaşul îşi schimbase tactica şi voia să-l atace de departe, fără a se expune sabiei Balmung, de care se temea.

Se hotărî deci să folosească, la rândul lui, o şmecherie. Văzând că venea spre el o piatră imensă, în loc să se ferească de ea, se aruncă înainte şi, căzând pe spate ca şi cum ar fi fost răsturnat de lovitură, rămase nemişcat, făcând pe mortul.

Peters ţipă îndurerat, privighetoarea ciripi trist, namila se apropie de el atât de repede, că Lyderic simţi, pe măsură ce duşmanul venea, cum pământul se cutremura sub paşii lui. Puţin mai târziu, contele de Flandra simţi un genunchi care se puse pe pieptul său, în timp ce un pumnal îi ţintea inima.

Dându-şi seama, după poziţia genunchiului şi a mâinii, pe unde se afla duşmanul, îl izbi cu sabia Balmung dintr-o singură mişcare, atât de hotărâtă şi de precisă, că îi tăie capul.

Acesta se rostogoli, astfel că ieşi din coif şi trupul uriaşului începu dintr-odată, să se vadă. Capul lui muşca din pământ de furie, în timp ce trupul se ridică însângerat şi bătu aerul cu braţele, căci moartea îşi făcea efectul în câteva clipe.

Până la urmă îşi făcu datoria. Uriaşul se prăbuşi ca un copac dezrădăcinat de furtună.

Lyderic luă coiful. După ce se asigură că Taffner era într-adevăr mort, începu să caute drumul pe unde îi scăpase Alberic, fiindcă nu voia să părăsească ţara nibelungilor fără a-l pedepsi pe regele lor.

În momentul acela, unul dintre cai bătu în pământ cu piciorul şi se deschise o trapă. Contele de Flandra recunoscu locul respectiv ca fiind cel pe unde dispăruse regele.

Nu se mai îndoi de faptul că scara apărută în faţa lui avea să-l conducă într-o încăpere subterană unde, lipsit de griji, Alberic se credea în siguranţă. Se hotărî deci să-l urmărească.

Peters, fiind foarte îngrijorat de pericolul ce-i ameninţa stăpânul, făcu tot ce putu ca să-l împiedice să coboare. Nu era însă uşor să-l faci pe Lyderic să se răzgândească.

La rugăminţile scutierului său, acceptă totuşi să-şi pună pe cap coiful care-l făcea nevăzut.

Încântat să încerce chiar atunci puterea coifului vrăjit, contele de Flandra îi mulţumi scutierului său fiindcă îi dăduse ideea. De asemenea, îi porunci să vină după el în subterane, dacă după un ceas nu s-ar fi întors.

Imediat după aceasta, îşi puse coiful pe cap şi deveni nevăzut, apoi coborî scara ce ducea spre adâncul pământului.

De cum făcu primii paşi, Lyderic înţelese că, într-adevăr, nu se înşelase, ci se afla în palatul regelui Alberic. Toţi pereţii erau împodobiţi cu

pietre preţioase, iar drumul era acoperit cu pulbere de aur.

După ce străbătu câteva încăperi pustii, dar luminate puternic de lămpi de alabastru unde ardea ulei parfumat, ajunse într-o grădină plină cu flori ce i se păru luminată chiar de soare. Ridică ochii şi văzu că ceea ce el lua drept cer nu era decât fundul unui lac foarte limpede, încât puteai privi dincolo de ape.

Uimit de acea neobişnuită transparenţă ce permitea razelor de soare să străbată apele, observă că acestea făceau florile să se deschidă.

Uitându-se la ele mai de aproape, pricepu că florile nu erau adevărate, ci atât de artistic lucrate, încât oricine s-ar fi înşelat în privinţa lor. Nu erau decât pietre preţioase.

Codiţele le aveau făcute din mărgean, frunzuliţele din smarald. După cum se dorea să se imite garoafele, tuberozele sau violetele, florile erau din rubine, topaze sau safire.

În mijlocul ciudatei grădini se ridica un chioşc atât de elegant că Lyderic îşi zise că dacă regele se afla pe acolo, atunci în locul respectiv trebuia găsit.

Înaintă cu grijă. Apărat de coiful său, ajunse în pragul construcţiei fără să fie văzut. Contele nu se înşelase: Alberic stătea culcat în hamac, între două femei.

Una îl legăna, cealaltă îi făcea vânt cu o coadă de păun. Lângă el, pe un divan, se găsea biciul de aur.

Discuţia pe care o purtau se dovedea foarte interesantă. Alberic le povestea femeilor aventurile sale din cursul zilei.

Le spusese despre venirea străinului în ţara nibelungilor, apoi cum el, Alberic, îl înşelase şi îl făcuse să creadă că îi va dărui coiful care te face nevăzut şi cum, în loc să-şi ţină promisiunea, se refugiase sub pământ şi îl chemase în ajutor pe uriaşul Taffner, care probabil că îi venise deja de hac tânărului.

Lyderic nu mai suportă să asculte restul povestirii şi, apucându-l pe rege de barbă, îl trase jos din hamac.

— Pitic mizerabil, îi zise, vei plăti pentru toate nelegiuirile tale!

După ce-i legă mâinile la spate, dădu jos candelabrul din tavanul chioşcului şi îl suspendă în locul aceluia pe pitic, legându-l de barbă de un cârlig din aur.

— Acum, îi zise, stai acolo până când ţi se va lungi barba şi vei putea iar să păşeşti pe pământ!

Piticul se zbătea ca un peşte prins în undiţă, cerea îndurare şi se jura că, de această dată, îi va aduce omagii lui Lyderic şi îl va recunoaşte ca stăpân al său, dacă tânărul îl va dezlega. Însă contele îl lăsă să strige şi să se zbată.

Luă apoi cele două femei ale regelui nibelungilor, pe care voia să le dăruiască Chrimhildei, şi le puse pe fiecare într-un buzunar. Luă şi biciul de aur, cu care se putea pătrunde la comoară, îşi scoase câteva clipe coiful pentru ca

Alberic să nu se îndoiască de omul care făcuse isprava, culese cel mai frumos trandafir în timp ce traversă grădina, apoi urcă scara ce ducea la suprafaţă.

Se întâlni cu Peters şi porniră mai departe la drum. Se îndreptau către ţara highlanderilor, precedaţi de privighetoarea care cânta într-una, atât de veselă era că lucrurile se sfârşiseră cu bine.

Capitolul VII

Lyderic merse astfel încă opt zile, precedat de privighetoare, urmat de scutierul său şi vorbind cu cele două femei ale lui Alberic, cărora le plăceau mai mult cerul Domnului cu soare ziua şi cu stele noaptea şi pământul dat de Dumnezeu, cu plantele sale parfumate, decât cerul lor de cristal, mereu spălăcit şi rece, şi florile de diamant, dintre care nici cea mai frumoasă şi bogată nu avea măcar mirosul bietei violete ce se ascunde în iarbă.

Astfel, în fiecare zi şi în orice seară, când soarele se ridica la răsărit şi se culca la asfinţit, ele îi mulţumeau lui Lyderic că le-a smuls din închisoarea lor, unde gelozia stăpânului lor nu le permisese să iasă, petrecându-şi timpul, una dormind în hamac, cealaltă făcându-i vânt cu coada de păun odiosului pitic.

În seara următoare, ajunseră la ruinele unui castel. Cum făceau ei focul şi pregăteau masa, pământul se cutremură şi doi uriaşi îngrozitori se iviră dinaintea lor.

— Spuneţi-vă ultima rugăciune, străinilor, ziseră ei. Curând veţi arde în proţapul nostru, fiindcă nu aveaţi voie să ne călcaţi pământurile.

— Sunt Lyderic, contele Flandrei, le răspunse tânărul. N-am ştiut că nu e voie să umblăm pe aici, fiindcă nu stătea scris nicăieri aşa ceva. Cât priveşte pedeapsa voastră, aveţi grijă cum vorbiţi! Căci, dacă mă supăr, sabia mea Balmung vă despică într-o clipită pe amândoi, cât sunteţi de mari!

Auzind un asemenea răspuns, uriaşii se cam înfiorară. Dar, fiindcă trebuiau să pedepsească pe cineva, iar de Lyderic nu prea îndrăzneau să se apropie, îi propuseră o întrecere.

Acela care avea să povestească cea mai interesantă istorie avea să câştige prinsoarea. Dacă vor câştiga ei, cum credeau, contele avea să le dea sabia lui, iar dacă drumeţii vor învinge, lui Lyderic îi revenea un minunat inel cu rubin, pe care uriaşii îl moşteniseră de la înaintaşii lor.

Cum contelui de Flandra îi plăceau întrecerile şi cum nu ştia dacă putea ieşi învingător dintr-o înfruntare cu asemenea namile, chiar dacă folosea coiful fermecat şi lovea cu sabia Balmung, acceptă prinsoarea.

Aşezându-se deci lângă foc cu toţii, primul dintre uriaşi începu să-şi depene istoria.

Astfel, el le spuse cum odată, de mult, un croitor se întâlnise cu un cizmar. Stând ei de vorbă o vreme, hotărâră apoi să plece mai departe împreună, trecând prin târgurile mai mari ori prin oraşele dimprejur, ca să poată munci pe la oameni şi să-şi câştige cele necesare traiului.

Merseră ei astfel şi trecură prin câteva aşezări mai mari, unde căpătară mai multe comenzi, încât să nu moară de foame, fără a avea însă o viaţă îndestulată. Croitorul, harnic şi bun de gură, câştiga ceva mai bine ca tovarăşul lui de drum, iar acesta începu să-l pizmuiască.

El nu băga însă în seamă mârâielile celuilalt, ci cânta şi glumea toată ziua, ba mai săruta şi câte o fată prin târgurile prin care umblau.

Mergând ei astfel, ajunseră într-o zi la marginea unui codru prin case trecea drumul către castelul regelui. Cum acolo existau două poteci, una mai lungă, fiindcă ocolea şi ajungeai la castel după şapte zile de mers, iar pe cealaltă după trei zile, se opriră la răscruce.

Nu ştiau pe care dintre ele să pornească. Cum acolo se afla un cuptor de pâine, socotiră câtă puteau cumpăra ca să ajungă până la castel.

— Să luăm pentru şapte zile, propuse cizmarul. Dacă vom nimeri pe drumul mai lung?

— N-o să car eu atâta pâine în spinare, se împotrivi croitorul. În loc să mă bucur de frumuseţea locurilor prin care mergem, să mă chinui cu greutăţi ?

Astfel că fiecare îşi cumpără câtă pâine crezu de cuviinţă, apoi porniră prin pădure. Codrul se dovedi atât de întunecat şi de tăcut, că de-abia se vedeau.

Cizmarul mergea fără să scoată o vorbă, cărându-şi greutatea în spinare. Croitorul sărea într-un picior, cânta şi pălăvrăgea.

Se scurseră aşa două zile. Într-a treia, croitorul pricepu că drumul nu se apropia de castel. Cum terminase pâinea, începu să se teamă. În seara aceea se culcă la rădăcinile unui copac, iar în dimineaţa următoare plecă mai departe cu burta goală.

La fel se întâmplă în cea de-a cincea zi. Cizmarul mânca pe săturate, iar tovarăşul lui înghiţea în sec. Când se rugă să-i dea şi lui o bucată, celălalt râdea şi zicea:

— N-ai spus tu că ai noroc? Acum e bine, cu burta goală? Căci greierul cântă şi joacă vara, iar iarna piere de foame!

Cizmarul nu ştia ce-i aia mila. În dimineaţa următoare, croitorul nu se mai putu scula de jos, atât de slăbit era. Se rugă de celălalt să nu-l lase să moară acolo.

— Îţi voi da ceva de mâncare, dar nu pe degeaba, îi zise cizmarul. Drept plată, îţi voi scoate ochiul drept!

Bietul croitor nu avu ce face. După ce plânse o vreme, cizmarul îi străpunse ochiul cu vârful unui cuţit. Tare hain era omul acela!

Croitorul înghiţi pâinea aşa de scump plătită şi prinse putere, astfel că începu să uite de necaz. Se încurajă, zicându-şi că vedea bine şi cu un ochi. Apoi plecară la drum şi merseră până la căderea nopţii.

În cea de-a şaptea dimineaţă însă, nu izbuti să se scoale de jos de slăbit ce era. Cizmarul văzu că se afla la un pas de moarte, de aceea îi propuse:

— Îţi mai dau o bucată de pâine, dar, pentru bunătatea pe care o dovedesc, o să-ţi sparg şi celălalt ochi.

Croitorul, care pricepuse că trăise ca un uşuratic şi că soarta lui se găsea în mâinile celuilalt, nu avu de ales, dar îi spuse:

— Fă cu mine cum vrei, dar nu uita că eşti un ticălos! Vei plăti odată pentru asta... Îmi scoţi ochii pentru câteva felii de pâine! Nu uita că voi fi răzbunat. Iar fără ochi, nici meseria nu mi-o pot face... Dacă ai avea măcar o fărâmă de suflet în tine, să nu mă laşi singur de acum încolo, că voi pieri!

Dar nemernicului de cizmar nu-i păsa de văicăreala celuilalt. Luă cuţitul şi îi scoase al doilea ochi. Apoi îi dădu pâine, să prindă puteri.

După ce îl orbi pe tovarăşul său, cizmarul îi dădu un toiag şi porniră la drum. Când ajunseră la marginea pădurii, în calea lor se ivi o spânzurătoare. Cizmarul îl lăsă acolo pe croitor şi îşi văzu de treburile sale.

Bietul orb, obosit şi amărât, adormi şi se trezi în dimineaţa următoare, fără să-şi dea seama cât era ceasul ori unde se afla.

În ştreang atârnau doi tâlhari. Pe capetele lor se aşezară doi corbi, pe care nenorocitul de croitor îi auzi spunând:

— De unde să ştie proştii de oameni că roua căzută astă-noapte peste leşurile tâlharilor este fermecată şi, dacă un orb îşi dă peste ochi cu ea, vede din nou?

Auzind asta, croitorul se bucură peste măsură! Îşi înmuie năframa în rouă şi se şterse pe la ochi cu ea. Spre uimirea lui, începu să vadă!

Nu se mai sătura să se uite la soare, la păsările de pe cer, la musculiţele ce zburau în jurul lui.

Apoi scoase un ac şi începu să coasă, ca să fie sigur că nu era doar un vis.

Îşi luă traista pe umăr şi, uitând de necazurile prin care trecuse, porni la drum, vesel, îngânând un cântec. Cum mergea el aşa, întâlni un mânz. Fiindcă nu avea stăpân, îl prinse de coamă şi vru să se urce pe el, căci era obosit şi mai avea destul de mers până la castel.

Dar mânzul îl rugă să nu-l încalece, fiindcă era plăpând şi i-ar fi rupt spinarea.

De milă, omul îi dădu drumul, iar mânzul fugi fericit pe câmp, până ce nu se mai văzu.

Foamea începu să-l chinuie iar pe croitor, căci nu mai mâncase de multă vreme, astfel că porni să caute ceva de înghiţit. Cum în apropierea lui mergea o barză, se furişă şi o prinse de un picior.

Carnea acelei păsări nu e bună la gust şi e tare, dar lui nu-i păsa de asta, atât era de flămând.

Îngrozită, barza l-a rugat, cu lacrimi în ochi, să o cruţe, fiindcă ea adusese oamenilor numai foloase. Croitorul se milostivi de ea şi o lăsă liberă până la urmă. Luându-şi zborul, ea îi strigă că îl va răsplăti odată pentru fapta lui bună.

Însă croitorului îi era şi mai foame. Căutând mâncare prin jur, nimeri peste câteva raţe ce se bălăceau într-o baltă. Se bucură tare când le văzu şi prinse repede una, ca să-i rupă gâtul.

Chiar atunci, din stufăriş ieşi o raţă bătrână şi-l rugă fierbinte să nu-i omoare puiul. Croitorul se milostivi de ea şi plecă mai departe cu mâinile goale.

Merse astfel până ajunse la un copac tare bătrân, în care se găsea un roi de albine. Aţâţat de foame, omul se gândi să fure mierea din cuib. Dar regina albinelor, simţind ce gânduri avea el, ieşi ca să-l ameninţe cu miile de ace ale supuşilor ei.

Îi promise în schimb că, dacă îşi va vedea de drum, îl va ajuta când se va afla la strâmtoare.

De aceea, omul plecă mai departe. Ajunse, flămând la castelul cel falnic al regelui. Trase la un han din apropiere şi ceru de mâncare.

I se aduseră toate bucatele râvnite, căci era ora prânzului. După ce se ospătă aşa cum îşi dorise, plecă prin aşezările din jurul castelului ca să caute de lucru.

Fiindcă se pricepea bine la cusut, stăpânul unui atelier de croitorie îl tocmi în slujba lui. Iar vestea despre iscusinţa lui se răspândi repede, ba chiar ajunse până la rege, care-l numi croitorul curţii.

Mare mirare fu când află că cizmarul curţii ajunsese chiar ticălosul care îi scosese ochii cu vârful unui cuţit! După uimirea aceea, de care fusese cuprins şi cizmarul, mai ales când pricepu

că croitorul vedea iar, nemernicul se gândi cum să-i vină de hac fostului său tovarăş de drum, de a cărui răzbunare se temea acum.

Aşa că, în aceeaşi seară, ticălosul se duse la rege şi îi spuse că noul croitor se lăudase că ar putea găsi coroana de aur ce se pierduse cu mulţi ani în urmă.

În dimineaţa următoare, monarhul îl chemă la el pe tânăr şi îi porunci să-i aducă vechea coroană, altminteri avea să fie gonit de la castel. Mâhnit, omul îşi strânse lucrurile şi se pregăti de plecare, necăjit că trebuia să plece de acolo, unde îi mersese bine.

Pornind la drum, pe înserate ajunse la lacul raţelor. Mama puiului îl recunoscu. Văzându-l amărât, se apropie de el să afle de ce suferea, iar omul îi povesti necazul său.

Raţa se bucură să audă aşa ceva, căci coroana se gasea chiar pe fundul bălţii lor. Se scufundă de îndată şi o aduse pe mal. Minunată mai era şi strălucea în razele soarelui de-ţi lua ochii!

Fericit, croitorul o luă şi i-o duse regelui. Acesta se înveseli peste măsură. Îi dărui tânărului un lanţ de aur ca să-l poarte la gât.

Cizmarul se întunecă mai tare la chip când auzi asta şi se înfăţişă iar înaintea regelui, spunându-i că lăudărosul de croitor ar fi putut să lucreze în ceară o copie a castelului, cu tot ce avea în el, lucruri şi făpturi.

Imediat ce auzi aşa ceva, regele îl chemă la el pe om şi îi porunci să construiască castelul din

ceară, cu lucrurile şi făpturile din el. Iar de nu va putea aşa ceva, în temniţă îi vor putrezi oasele!

Omul plecă necăjit de acolo, căci pricepuse în ce mare belea intrase. Pornind el la drum, ajunse lângă copacul cel bătrân în care stăteau albinele. Cum se odihnea la umbra lui, supărat şi îngândurat, matca se apropie de el ca să afle ce greutate îl apăsa.

Atunci croitorul îi povesti întreaga tărăşenie. Albinele se sfătuiră între ele, zumzăind de zor. Regina lor îi zise să se întoarcă la castel şi să stea liniştit acolo, iar peste o zi să revină la ele.

Omului nu-i venea să creadă că lucrurile se dovediseră atât de simple. Făcu aşa cum îi ceruse matca, iar albinele zburară de îndată la castel şi pătrunseră înăuntru prin ferestrele deschise, după care se întoarseră la copacul lor, apucându-se de treabă.

A doua zi, când veni croitorul, nu-şi crezu ochilor. Albinele făcuseră un castel leit celui regesc, doar că era din ceară albă ca neaua. El îl luă şi i-l duse regelui, iar acesta, peste măsură de bucuros, îi dărui o casă frumoasă, din piatră, cum doar marii dregători mai aveau.

Cizmarul, mai întunecat la chip ca oricând, se duse iar la rege şi îi spuse cum se lăudase croitorul că ar fi putut face o fântână în curtea castelului, unde nu era aşa ceva, pentru ca apa să nu mai fie cărată tocmai de la râu. Imediat fu chemat bietul croitor şi i se porunci ca până în dimineaţa următoare apa să ţâşnească în curtea castelului, altminteri îşi va pierde capul.

Tânărul se îngrozi auzind asemenea ameninţare. Fugi de îndată de acolo, plângând. Mergând pe câmp, la întâmplare, dădu peste mânzul pe care-l cruţase el odinioară şi care se făcuse un cal falnic şi frumos.

Armăsarul află de ce era necăjit şi îl încurajă. Se întoarseră împreună la castel.

Calul alergă de câteva ori în jurul curţii, apoi sări cât putu de sus şi, când căzu, izbi pământul cu copitele aşa de tare că o bucată din acesta se cufundă în adânc şi apa ţâşni de acolo până la înălţimea unui om.

După asemenea ispravă, croitorul a crezut că va răsufla uşurat de acum încolo. Numai că cizmarul s-a dus din nou la rege şi l-a pârât pe fostul său tovarăş de drum cum că ar putea să-i aducă stăpânului lor un fiu.

Regele avea numai fete, niciun băiat, şi era tare trist din pricina asta, că nu avea urmaş la tron.

Când a auzit aşa ceva, tare s-a bucurat. L-a chemat pe croitor şi i-a promis că, de-i va aduce un fiu, cea mai frumoasă dintre fetele sale îi va fi soţie.

Tânărul s-a speriat de noua încercare prin care trebuia să treacă. Cum răsplata era pe măsură, tare mult ar fi vrut să reuşească. Se gândi cât se gândi ce să facă, apoi plecă de la castel.

Umblând pe câmp, la nimereală, se întâlni cu vechea lui cunoştinţă, barza. Ea mergea de colo-colo şi prindea broaşte ca să alunge foamea.

Vazându-l supărat şi gânditor, îl întrebă cu ce l-ar putea ajuta. Omul îi povesti tărăşenia.

— Nu-i mare lucru, glăsui ea. Eu aduc mereu copii celor din oraşe, astfel că-i pot căra unul şi regelui. Stai liniştit la castel şi, peste câteva zile, vei avea ce vedea!

Aşa că tânărul se întoarse la curte. Îşi văzu de treburile sale, liniştit şi senin, până într-o zi când, fiind în apropierea regelui, barza trecu în zbor peste castel, pătrunse înăuntru printr-o fereastră şi îi duse suveranului un nou născut.

Cum lăsă jos pruncul, regina îl luă în braţe şi se bucură mult de el, căci era frumos şi drăgălaş.

Aşa se făcu că ajunse croitorul ginerele regelui, iar la castel ospeţele nu mai încetau.

Cât despre cizmar, nemaisuportând bucuria celui pe care voise să-l piardă, el fugi de acolo. Două ciori se repeziră la el şi îi scoaseră ochii, aşa că, de atunci, umblă prin lume orb şi cere de pomană de la cei întâlniţi în drum.

După ce uriaşul termină de povestit, micuţele femei şi Peters se uitară îngrijoraţi la Lyderic. Povestea aceea fusese tare frumoasă şi stăpânul lor se găsea în mare primejdie, dacă nu reuşea să istorisească una mai fermecătoare!

Dar, după câteva clipe, începu să povestească al doilea uriaş. El le zise cum, într-o zi, plecă un vânător prin pădure, ca să ucidă o căprioară şi să aibă ce mânca.

Mergând el prin codru, se întâlni cu o babă.

— Bună ziua, voinicule! îi zise ea. Te văd vesel şi senin, pe când eu sunt lihnită de foame

şi nu-mi dă nimeni o bucăţică de carne, să pot trăi până mâine.

Vânătorul îi ceru să aştepte. Doborî căprioara, apoi îi prăji o pulpă babei, care se ospătă cu bucata. Când să plece mai departe, ea îl opri şi îi zise:

— Pentru că ai fost bun şi darnic, o să-ţi spun ceva ce-ţi va fi de mare folos. Mergând pe poteca asta vei ajunge la un pom cu multe păsărele, care ţin cu ciocurile o mantie. Trage o săgeată în ele să se sperie şi să-i dea drumul! Astfel, vei doborî şi una dintre ele. Să-i scoţi inima şi să o înghiţi. Apoi vei găsi în fiecare zi, câte un ban de aur sub pernă. De te vei îmbrăca însă cu mantia, vei zbura unde vei dori, căci e fermecată.

Vânătorul îi mulţumi şi plecă mai departe. Nu credea cuvintele babei, că prea părea totul frumos.

Merse pe potecă până ce dădu de păsărelele din pom. Trase în ele, ca să dea drumul mantiei. Una căzu la pământ, doborâtă, lângă mantie.

El făcu mai departe ceea ce îi spusese baba. Luă inima păsării şi o înghiţi. Apoi strânse mantia.

Mare îi fu mirarea când, în dimineaţa următoare, găsi sub pernă un ban de aur!

Cum asta se repetă în fiecare dimineaţă, strânse o mulţime de galbeni. Cum se simţea cam singur în casa lui din pădure, plecă în lumea largă.

Merse astfel prin codru până ce ajunse la capătul său şi porni apoi pe o câmpie întinsă. Departe, în zare, văzu înălţându-se un castel.

Ajungând acolo, văzu la o fereastră stând o babă şi o fată foarte frumoasă. Doar că bătrâna era o vrăjitoare, ce îi zise fetei:

— El e vânătorul din pădure. Trebuie să luăm de la el inima păsării din pricina căreia găseşte, în fiecare zi, câte un ban de aur sub pernă.

Fata nu voia să facă ceea ce îi cerea vrăjitoarea, iar aceasta începu să o ameninţe.

Vânătorul ceru găzduire la castel. Nu pe degeaba, ci cu bani, că avea de unde să plătească. Şi acolo îl atrăgea nu faptul că era obosit de atâta mers, ci frumuseţea fetei.

Aşa se făcu că îl primiră şi îl ospătară după pofta inimii. Iar el nu-şi lua ochii de pe chipul fetei pe care o îndrăgise.

Fiindcă totul mergea cum voise ea, baba îi zise fetei:

— E timpul să îi furăm inima păsării. O să vezi că nici nu-i va simţi lipsa!

Apoi pregăti o fiertură. I-o turnă în cană vânătorului. El o bău, fără să bănuiască nimic.

În dimineaţa următoare, nu mai găsi nimic sub pernă...După ce băuse fiertura aceea, dăduse afară inima păsării, pe care i-o luase fata şi o înghiţise. Acum, în fiecare zi găsea ea câte un galben sub pernă.

Dar vânătorului nici nu-i pasa de aşa ceva. El se îndrăgostise de tânăra de la castel. Stătea numai pe lângă ea...

Vrăjitoarea o îndemna pe fată să-i ia şi mantia fermecată. Ea însă nu voia, de aceea baba se supără pe ea şi o ameninţă.

Fata nu avu ce face. Amărâtă, se uita pe fereastră. Tânărul se apropie de ea şi o întrebă:

— De ce eşti necăjită, draga mea?

— Din pricina acelui munte din zare, zise ea. Pe el se află pietre preţioase. Mă întristez când mă gândesc că nu voi ajunge niciodată acolo, fiindcă doar păsările pot zbura pe înălţimile acelea.

— Dacă asta e tot, atunci mă îndeletnicesc eu de aşa ceva.

După aceea, trase mantia peste ei doi şi de îndată ajunseră sus, pe vârful muntelui. Nestematele din jurul lor străluceau de-ţi luau ochii.

Cât au strâns ei pietrele preţioase, baba îl vrăjea să adoarmă, astfel el căzu într-un somn adânc.

În timp ce dormea, fata îi luă mantia, se îmbrăcă cu ea, strânse nestematele şi îşi dori să ajungă la castel. Tânărul se trezi singur, pe muntele cu pietre preţioase, unde nimeni nu mai ajunsese.

Înţelegând că fusese înşelat de fata la care ţinea foarte mult, începu să se văicărească, neştiind ce să facă de acum încolo.

Pe muntele acela trăiau nişte uriaşi. Cum stătea flăcăul şi se gândea la necazul ce dăduse peste el, văzu trei namile venind către el.

Vânătorul se prefăcu adormit.

— Ce viermi mai apar pe aici! glăsui un uriaş.

— Calcă pe el, zise altul.

— Ce rost are? Şi aşa vor veni norii şi îl vor lua cu ei, vorbi al treilea.

Apoi trecură de el şi se îndepărtară. Vânătorul se sculă de jos şi se apucă să urce către culmea muntelui. Curând, de el se apropie un nor, care-l învălui şi îl luă cu el, zburând prin văzduh.

După ce umblară astfel prin înaltul cerului, începură să se mai apropie de pământ. Ajunseră deasupra unei grădini întinse, închisă între nişte ziduri groase. Acolo, norul îl lăsă pe tânăr şi plecă mai departe.

Vânătorul înfometat, văzând că nimerise între legume şi verdeţuri felurite, încercă să mănânce câte ceva. Aşa îşi umplu burta cu varza ce se găsea peste tot.

După aceea însă, se simţi ciudat. Uitându-se într-o băltoacă, văzu îngrozit că îi crescuseră urechi şi bot de măgar, ba căpătase şi patru picioare!

Dar, flămând cum era, nu se putu abţine să mănânce în continuare varza din jur. Aşa ajunse într-un loc unde i se păru că avea alt gust. Când se uită iar în băltoacă, mare îi fu mirarea văzând că-şi recăpătase chipul omenesc!

Fiindcă trecuse prin atâtea încercări, doborât de oboseală, se culcă şi dormi un somn de plumb. Trezindu-se, se gândi să plece din

grădina aceea, dar nu înainte de a culege mai multe verze de acolo, pe care le puse în tolba sa.

Sări el zidul cel gros al grădinii, apoi porni către castelul vrăjitoarei. După câteva zile de mers, pe înserate, ajunse în faţa lui. Ca să nu fie recunoscut, se mâzgălise pe chip cu funingine.

După ce bătu în poartă, apăru vrăjitoarea. Îi ceru găzduire pentru acea noapte, spunându-i că era trimisul unui rege şi că îi aducea stăpânului său cea mai bună varză din lume.

Baba îl lăsă să intre. Pofticioasă cum era, îi ceru să-i dea măcar o bucăţică din varza minunată. Flăcăul nu vru la început, dar cum rugăminţile nu mai încetau, până la urmă se înduplecă şi îi dădu câteva foi de varză. Baba le înghiţi pe dată. Apoi se preschimbă în măgăriţă şi se porni să alerge zbierând prin curtea castelului.

După aceea se ivi fata cea frumoasă. Tinerii începură să vorbească şi timpul trecu pe nesimţite. După o vreme, ea se miră că nu mai venea baba.

— Sper că nu i s-a făcut rău, fiindcă a mâncat cu prea multă lăcomie din varza minunată pe care trebuia să i-o duc stăpânului meu, regele, zise el.

Auzind povestea cu varza, fata voi de îndată să guste şi ea din asemenea minunăţie.

De cum o înghiţi, se preschimbă în animal şi începu să alerge prin curte, alături de babă.

Vânătorul, după ce se spălă pe faţă de funingine pentru ca ticăloasele să-l recunoască, se duse la ele şi le zise:

— Iată răsplata pentru faptele voastre rele! Iar asta nu-i destul!

Apoi le puse câte o funie de gât şi le duse la un morar. Se învoi să le lase acolo să muncească întreaga zi, dar mâncare să pornească doar o dată, la fiecare apus de soare.

După o săptămână, morarul se înfăţişă la castel şi îi spuse că animalul mai bătrân murise, iar cel tânăr era şi el pe ducă. Auzind asta, vânătorului i se făcu milă de fată şi o aduse de la moară. Îi dădu să guste din varza cea bună şi îşi recăpătă înfăţişarea obişnuită.

De cum se preschimbă iar în om, frumoasa fată îngenunche înaintea lui şi îi ceru iertare pentru necazurile pricinuite. Îi zise şi că baba o silise să facă toate relele acelea.

Apoi scoase dintr-un cufăr mantia şi i-o înapoie. Vru să facă acelaşi lucru cu inima păsării.

Dar tânărul pricepuse că ea ţinea la el şi că îl va asculta de acum încolo, de aceea nu vru să-i înapoieze lucrurile, ci ca ea să se mărite cu el.

Făcură astfel nuntă mare, cum nu se mai văzuse prin ţinutul lor. O mulţime de oameni se strânseră la castel, să se bucure alături de ei. Iar de atunci au trăit fericiţi, în bogăţie şi dragoste.

După ce uriaşul îşi termină povestea, peste călători se lăsă o tăcere grea. Femeile şi Peters se uitau cu spaimă la Lyderic, fiindcă soarta lor

se afla în mâinile lui. Dar contele nu se îngrijoră defel.

— Frumoase poveşti, n-am ce zice, grăi el. Dar a mea este cu mult mai frumoasă ca a voastră.

Şi începu a-şi istorisi propria viaţă, începând cu atacul prinţului de Buck asupra tatălui său, contele de Dijon, cu felul în care fusese găsit de bunul sihastru şi hrănit de biata căprioară, la mormintele cărora plânsese în zadar. Le povesti apoi cum ajunsese la atelierul meşterului Mimer şi îşi făcuse sabia Balmung, cu care apoi doborâse balaurul din Pădurea Neagră şi se spălase în sângele lui.

Pe măsură ce el istorisea toate lucrurile acelea uimitoare, femeile se luminară la faţă, iar Peters se înveseli. Uriaşii rămaseră cu gurile căscate şi ascultau uimiţi peripeţiile lui Lyderic.

El le povesti apoi despre comoara nibelungilor şi despre învingerea lui Alberic şi uciderea namilei de Taffner, ce purtase coiful fermecat.

Isprăvile se înşirară una după alta. Când Lyderic încheie, cei doi uriaşi nu doar că îi mulţumiră pentru minunăţiile auzite, ci îi poftiră la castelul lor, unde îi ospătară cu toate bunătăţile trei zile în şir, după care, cu părere de rău, călătorii trebuiră să plece mai departe.

După încă două zile de mers, ei ajunseră la malul mării. O traversară în decurs de trei zile.

În a patra dimineaţă, se aflau în capitala highlanderilor, unde se sărbătorea cu mult fast data de naştere a regelui.

Serbările cuprindeau un turnir între cavaleri, o întrecere de ochit pentru arcaşi şi o cursă între fete.

Aveau să se termine cu o luptă între animalele sălbatice feroce, pe care i le trimisese regelui highlanderilor tocmai împăratul din Constantinopole, în schimbul celor patru şoimi din Norvegia pe care Gunther i-i dăruise.

Nu doar că frumoasa Chrimhilda trebuia să asiste la turneu şi la întrecerile de tras cu arcul, dar era obligată să ia parte şi la cursa dintre fete, căci aşa se obişnuia.

În capitala highlanderilor, orice tânără, deci şi prinţesele, mergea la acel concurs încă de la vârsta de optsprezece ani.

Câştigătoarei i se oferea un trandafir, dar, dincolo de acest simplu gest, i se făcea o promisiune minunată: avea dreptul de a-l lua de bărbat pe cel mai valoros cavaler de pe pământ.

Lyderic avea deci trei ocazii de a o vedea pe prinţesă, căci întrecerile începeau a doua zi. Neavând însă destulă răbdare până atunci, îşi puse pe cap coiful ce-l făcea nevăzut şi se îndreptă spre palat.

Trecu mai întâi prin trei apartamente minunate. Primul era plin de valeţi, al doilea de curteni şi al treilea de miniştri. Nu se opri în niciunul dintre ele.

Ajunse apoi în sala tronului, unde regele stătea sub un baldachin de purpură brodat cu fir de aur, având coroana pe cap şi sceptrul în mână. Nu se opri însă nici în sala aceea.

În sfârşit, ajunse într-o cameră plină de iarbă şi de flori, în mijlocul căreia văzu o tânără culcată, ce smulgea petalele unei margarete fără a întreba însă ceva, pentru că ea nu iubea încă pe nimeni. Acea fată frumoasă era prinţesa Chrimhilda.

Lyderic nu şi-o imaginase atât de minunată nici măcar în visurile sale. Se hotărî să se căsătorească cu ea cu orice preţ, chiar dacă ar fi trebuit, ca Iacob, să fie păstor zece ani.

Contele ar fi rămas să o privească pe fată până seara, dacă Gunther n-ar fi trimis pe cineva să o cheme. Prinţesa se ridică, ascultătoare ca o porumbiţă, şi se duse să afle ce dorea de la ea fratele ei.

Lyderic o urmă fără să fie văzut. Era vorba despre turnirul din ziua următoare, când ea trebuia să-l încoroneze pe învingător.

De îndată ce contele de Flandra află că frumoasa fată urma să dea premiul, se hotărî să-l câştige. Cum nu mai voia să piardă timpul, se întoarse imediat la han.

Fiindcă uitase să-şi scoată coiful, intră fără să fie văzut. Le găsi astfel pe cele două femei ale regelui Alberic care, vrând să-i facă un dar eliberatorului lor, strânseseră pe drum firele Sfintei Fecioare.

Una dintre ele pregătea, astfel, fire mai subţiri decât cele de păr, în vreme ce a doua făcea o stofă mai albă ca zăpada şi mai uşoară ca pânza de păianjen. Micuţele lucrătoare se grăbeau şi lucrau din tot sufletul, căci ele doreau să termine până a doua zi. Din stofă aveau să facă tunica în care cavalerul urma să apară la turnir.

Lyderic le ghici intenţiile şi se retrase în camera lui, să le spună că le descoperise.

Cele două femei munciră atât de bine, că a doua zi dimineaţa îşi găsi tunica gata. În plus, era minunată, brodată cu perle, safire, topaze şi diamante.

Nu-i venea să creadă că din pietre preţioase se puteau face flori artificiale aşa de frumoase, cum nu văzuse nici pe tărâmul subpământean al lui Alberic.

Astfel că, de îndată ce se ivi la locul întrecerii, toate privirile, chiar şi cele ale frumoasei Chrimhilda, fură atrase asupra lui. Fiecare spectator îi ură tânărului cu tunică albă să iasă învingător.

De altfel, Lyderic îşi dezarmă toţi adversarii şi fu proclamat învingător al turnirului. Însăşi Chrimhilda îl încoronă pe câştigător şi îl invită să ia masa la palat şi să vină la balul ce urma să fie dat acolo.

În ziua următoare, el se îmbrăcă în arcaş. Săgetă o pasăre din prima încercare. Nu trebuie să uităm că, în timpul în care îşi făcea exerciţiile

în pădurea unde crescuse, era neîntrecut în mânuirea arcului.

Luă apoi papagalul ce era agăţat de săgeata lui, îi puse un diamant în gură şi două rubine minunate în locul ochilor, îl chemă pe Peters şi îi porunci să îl ducă regelui, ca dar pentru felul deosebit în care fusese primit la curte.

În ziua următoare se desfăşură cursa trandafirului. Toate fetele se strânseseră într-un loc ale cărei margini erau marcate cu două cordoane de mătase.

La o distanţă de cinci sute de paşi de ele se găsea trandafirul cu o singură floare.

Dintre competitoare, Chrimhilda era cea mai frumoasă, mai sveltă şi mai suplă. Chipul ei nu ascundea dorinţa de a câştiga şi de a deveni soţia celui mai viteaz cavaler de pe pământ, de aceea strălucea, facând-o pe fată mai frumoasă ca oricând.

Lyderic se hotărî să o ajute să câştige. Se duse la han, îşi puse coiful care-l făcea nevăzut, îşi umplu buzunarele cu pietre preţioase, se înapoie la întrecere şi se aşează lângă ea.

Rgele făcu semn să înceapă cursa. Fetele plecară repede, ca nişte gazele.

Dar, oricât de iute se dovedea Chrimhilda, alte şase concurente erau în apropierea ei, astrel că era greu de spus cine avea să ajungă prima la trandafir.

Atunci, Lyderic, aflat în spatele ei, scoase din buzunar un pumn de nestemate şi le aruncă pe jos.

Fetele din urmă, văzând cum străluceau la picioarele lor rubinele, perlele, safirele şi diamantele, nu rezistară dorinţei de a le strânge. Astfel, Chrimhilda se distanţă de ele.

Cum vreo altă fată începea iar să alerge, contele asvârlea alte nestemate. Chrimhilda, pentru care dorinţa de a se căsători cu cel mai valoros cavaler de pe pământ era mai importantă decât orice diamant, sosi prima la capăt şi culese trandafirul.

Ziua următoare fu dedicată luptei cu animalele feroce. Se construiră tribune de jur-împrejur pentru aceasta.

Pe una dintre ele, izolată şi minunat împodobită, se aflau regele Gunther şi sora sa, Chrimhilda, care, fericită că izbutise să câştige întrecerea, ţinea în mână trandafirul primit ca premiu.

Deja mai multe perechi de animale se luptaseră între ele, când fură aduşi un leu din Adas şi un tigru din Lahore. Erau, în acelaşi timp, cele mai frumoase fiare, dar şi cele mai fioroase ce se aflau faţă în faţă.

Chiar în momentul culminant al luptei lor, prinţesa Chrimhilda ţipă. Îi căzuse, între cele două fiare, trandafirul pe care îl ţinea în mână.

Ţipătul ei fu urmat de altul, scos de toţi ceilalţi spectatori: Lyderic sărise în arenă pentru a-i căuta floarea!

Imediat, leul şi tigrul încetară să se mai bată între ei şi se întoarseră spre conte, mârâind şi lovind nervoşi, în jur, cu cozile.

Dar viteazul scoase de la centură biciul de aur şi le aplică nişte lovituri atât de dureroase, încât fiarele fugiră, urlând ca doi câini.

Lyderic înaintă spre floare şi o culese de jos. În loc să-i dea însă prinţesei Chrimhilda trandafirul pe care-l câştigase la cursă, i-l dădu pe cel cules în grădinile subterane ale lui Alberic.

Chrimhilda era atât de tulburată încât, fără să-şi dea seama de înlocuire, luă trandafirul ce i se oferi şi zise, întorcându-se către rege:

— Ah fratele meu, cred că seniorul Lyderic este, într-advăr cel mai viteaz cavaler din lume.

A doua zi, contele de Flandra îi trimise regelui Gunther cele patru coşuri pline cu perle, rubine, smaralde şi diamante. Îi ceru, în schimb, mâna surorii sale.

Dar Gunther îi răspunse că sora lui se va căsători doar cu cel care îl va ajuta să cucerească neînvinsul castel de la Segard, cel înconjurat de flăcări, unde se găsea frumoasa Brunchilda, regina Islandei, adormită acolo de peste cincizeci de ani.

Lyderic îi răspunse că era gata să cucerească şi castelul de la Segard, s-o trezească pe regina Brunchilda şi s-o aducă în ţara highlanderilor.

Dar Gunther nu vru în niciun chip să-l lase pe contele de Flandra să izbândească singur în lucruri ce nu-l priveau, de aceea se înţeleseră să meargă împreună la asediul castelului acela. Dacă aveau să izbândească în luptă, Lyderic

urma să se căsătorească cu prinţesa Chrimhilda chiar în capitala highlanderilor.

Capitolul VIII

După opt zile, timp în care vasul cu care cei doi viteji urmau să călătorească, fu pregătit cu tot ce era de trebuinţă, ei porniră la drum întovărăşiţi de o sută din cei mai buni cavaleri din ţara highlanderilor. Înainte de plecare, Lyderic îi dărui Chrimhildei cele două femei ale lui Alberic.

Ea le făcu de îndată doamnele ei de onoare. Apoi încercă să afle de la ele tot ce putea despre viteazul care, pentru a o cuceri, pleca într-o încercare atât de grea.

În seara celei de-a treia zile de navigaţie, zăriră o lumină mare la orizont. Cei doi tineri îl întrebară pe căpitan ce era acolo şi aflară că aşa se vedea de la depărtare castelul Segard.

De altfel, pe măsură ce noaptea se lăsa, incendiul devenea tot mai vizibil. Se distingeau înaltele ziduri cu creneluri ce ardeau fără să se consume, fiindcă erau din azbest, apoi se zăriră şi cele zece porţi, fiecare păzită de către un dragon.

În zori, vasul ce îşi croia drumul către marele foc aruncă ancora într-un port încântător, aflat în spatele castelului. Gunther vru să sară de îndată pe pământ şi să treacă prin flăcări, dar Lyderic îl

opri, spunându-i că avea tot ce trebuia ca să ducă lucrurile la bun sfârşit. Dacă regele avea încredere în el, împreună vor reuşi.

Atunci Gunther acceptă să rămână la bordul navei, cu cei o sută de cavaleri ai săi.

Lyderic îşi luă sabia Balmung, îşi puse biciul de aur la centură şi pe cap coiful ce-l făcea nevăzut, apoi sări pe mal şi, fără a sta mult pe gânduri pe ce poartă să pătrundă în castel, o alese pe cea mai apropiată.

Era păzită de un balaur cu şase capete, dintre care trei vegheau, în timp ce restul dormeau.

Lyderic, sigur de el, înaintă către monstru. Oricât de nevăzut era el, balaurul auzi totuşi zgomotul paşilor săi. Imediat, cele trei capete ce vegheau le treziră pe cele care dormeau şi toate începură să arunce flăcări în direcţia din care venea zgomotul.

Flăcările erau atât de intense şi de fierbinţi, încât căldura lor, împreună cu cea a zidurilor, nu-i permiseră lui Lyderic să se apropie de balaur suficient de mult ca să-l ajungă cu sabia Balmung.

Fu nevoit să o pună în teacă şi să se mulţumească să folosească biciul de aur... se servi însă atât de bine de acesta că, după numai câteva secunde, monstrul o luă la fugă.

Lyderic îl urmări şi pătrunse în castel odată cu el. Apoi îl forţă să intre într-o înfundătură şi îl lovi până când acesta încetă să mai arunce flăcări pe gurile sale, pentru a arunca sânge.

Contele de Flandra profită de schimbarea respectivă, îşi lăsă biciul de o parte şi scoase sabia Balmung, cu care tăie, unul după altul, cele şase capete ale monstrului. Apoi îşi continuă drumul.

Nu aveau cum să se rătăcească, fiindcă toate străzile duceau către reşedinţa prinţesei, aflată în mijlocul castelului.

Lyderic se îndreptă într-acolo în deplină tăcere. Pe drum dădu doar peste oameni adormiţi, ce stăteau în cele mai felurite poziţii. Apoi întră în reşedinţa ei.

Înăuntru era aceeaşi linişte ce domnea afară.

Paznicul turnului dormea cu mâna pe goarnă. Câinii visau lângă uşă. Păsările rămăseseră ţintuite în copaci, iar muştele pe ziduri.

Pe măsură ce Lyderic trecea prin apartamente, îi era uşor să vadă că somnul îi surprinsese pe locuitorii castelului în mijlocul unei sărbători. Anticamerele erau pline cu felurite mâncăruri.

Când pătrunse în sala de dans, constată că cei de acolo încremeniseră în timp ce cântau. Poziţiile lor erau felurite, iar muzicanţii aveau arcuşurile pe viori şi buzele pe clarinete.

Pe un fel de tron zăcea un cavaler frumos, care purta o armură ce scânteia de pietre preţioase, iar pe frunte un coif de aur.

Pentru că acela i se păru a fi regele, Lyderic se îndreptă spre el şi îi scoase coiful. Imediat, părul blond şi minunat i se răspândi pe umeri şi

un chip încântător de fată se ivi. Faţa îi era încadrată de bucle ca de un nimb de aur.

Lyderic îşi apropie obrazul de al ei pentru a vedea dacă mai respiră. Un suflu blând şi parfumat îi arătă că viaţa nu părăsise acel trup minunat.

Atunci, contele de Flandra, pentru că buzelei erau atât de apropiate de acea gură de coral, nu putu rezista dorinţei de a o săruta. Dar deabia buzele sale le atinseră pe cele ale războinicei, că ea tresări şi deschise ochii.

Odată cu ea se treziră toţi. Muzicanţii reluară melodia, dansatorii piruetele, servitorii intrară cu mâncărurile.

— Fii binevenit, tinere, îi zise Brunchilda lui Lyderic, fiindcă mi s-a prezis că voi fi trezită într-o zi de cel căruia îi vor aparţine această centură şi acest inel.

— Din păcate, regină, răspunse zâmbind Lyderic, fericirea aceasta nu-mi este destinată. Nu sunt decât trimisul regelui Gunther, regele highlanderilor, pentru care vă cer mâna. În ceea ce mă priveşte, mă voi căsători cu sora lui.

— Păcat, zise supărată Brunchilda. Auziţi, domnilor şi doamnelor, cel care-mi cere mâna nu ne-a considerat suficient de demni ca să-şi rişte viaţa pentru noi, de aceea a trimis aici un om mai curajos decât el!

— Nu e aşa, fermecătoare regină, strigă Lyderic, şi trebuie să vă cer scuze că vă contrazic. Când m-am hotărât să-l însoţesc pe regele Gunther, care e la fel de viteaz ca mine, l-

am pus să jure că mă va lăsa pe mine să intru primul aici, iar el nu a avut de ales, a trebuit să respecte condiţia mea.

— Aşa să fie, îi spuse Brunchilda contelui, fără să-l asculte. Ştie oare cel care te-a trimis prin ce probe trebuie să treacă pentru a-mi deveni soţ?

— Desigur, regină. Cum sunt mai primejdioase decât cele prin care am trecut eu, veţi vedea cât de îndrăzneţ este.

— Atunci întoarce-te la el, vorbi iar Brunchilda, şi spune-i să fie gata pentru a dovedi că îmi merită mâna. Probele vor avea loc mâine dimineaţă şi trebuie să ştii că, dacă el va pieri în cursul lor, vei pieri şi tu!

Lyderic vru să mai adauge câteva cuvinte frumoase la plecare, dar Brunchilda nu-i lăsă timp. Întorcându-i imediat spatele, ea intră în sala alăturată.

Contele de Flandra se întoarse la Gunther.

Îl găsi pe rege aşteptându-l cu nerăbdare şi îi povesti cum se petrecuse totul şi cum urma să treacă, a doua zi, probele prin care să câştige inima şi mâna frumoasei prinţese.

Îi mai spuse şi de ameninţarea Brunchildei, de a-i trimite la moarte pe amândoi, dacă Gunther nu va ieşi învingător.

Atunci, regele îi ceru lui Lyderic să plece de îndată de acolo, lăsându-l singur să-şi treacă probele. Îi mai promise că, oricum ar fi mers lucrurile, sora lui, Chrimhilda, va fi soţia contelui de Flandra.

Însă Lyderic, ştiind că Gunther va avea nevoie de ajutorul lui în timpul încercărilor prin care va trece, îl refuză, răspunzându-i că vrea să împartă soarta cu el până la capăt.

Regele, care era bucuros să-l ştie pe conte alături de el, nu mai insistă. Astfel, cei doi prieteni aşteptară cu nerăbdare dimineaţa următoare.

Momentul plecării vasului fusese fixat pentru ora şase în zori. Gunther era gata de întrecere la timpul hotărât, dar, uitându-se în jur, nu-l văzu nicăieri pe Lyderic.

Începu să creadă că plecase cu corabia şi să se creadă trădat, când o voce îi zise:

— Nu te teme, Gunther, sunt lângă tine şi nu te voi părăsi. Cred că aş fi mai de folos aşa decât dacă m-ar vedea toţi.

Regele îi recunoscu glasul şi se linişti.

Porni la drum cu cei o sută de cavaleri ai săi şi se îndreptă spre castel.

Curând, o văzu ieşind pe Brunchilda în faţa a cinci sute de oşteni, care îl înconjurară pe Gunther şi pe cavalerii săi, astfel că, dacă regele ar fi pierdut întrecerea, n-ar fi scăpat niciunul din suita lui.

Gunther se îngrijoră şi şopti:

— Lyderic, unde eşti?

— Aici, rege, răspunse contele.

Gunther se linişti.

Ajungând în faţa frumoasei războinice, regele descălecă şi i se prezentă, cerându-i mâna.

Brunchilda îl privi zâmbind şi îi zise:

— Pentru ca o căsătorie să fie fericită, trebuie să respectăm legea pământului, care cere ca o femeie să asculte de soţul ei. Ori, pentru aceasta, e necesar ca bărbatul să se dovedească mai viteaz decât ea. Eu am jurat să nu mă căsătoresc decât cu cel care mă va întrece în putere, iuţeală şi îndemânare. Numai lui mă voi supune. Rege Gunther, eşti gata să primeşti cele trei probe pe care le vreau eu ?

— Da.

— Atunci, dacă aşa îţi este voia, domnule, şi pentru că amândoi suntem înarmaţi, să începem lupta cu lancea.

Imediat, opt scutieri aduseră două lănci atât de grele, că patru oameni abia cărau una singură.

Gunther le privi cu nelinişte, căci erau la fel de groase ca un catarg de pe corabia lui. Nici măcar nu credea că ar fi putut ridica aşa ceva.

Lyderic însă îi zise:

— Nu-ţi fie teamă! Fă-mi loc în partea din faţă a şeii tale! Tu vei face doar gestul, însă eu voi primi şi voi da loviturile.

Aceste vorbe îl liniştiră pe rege, astfel că acceptă fără să ezite. Brunchilda luă o lance cu mare uşurinţă. Îndemnându-şi calul la galop, se duse în locul de unde urma să atace.

Cât despre Gunther, el îşi ridică arma de parcă ar fi fost un pai, ceea ce smulse un strigăt de admiraţie tuturor celor prezenţi şi se aşeză la o sută de paşi în faţa Brunchildei.

Se dădu semnalul de începere. Caii porniră la galop. Cei doi adversari se întâlniră la mijlocul drumului.

Spre mirarea tuturor, lancea lui Gunther se sfărâmă în bucăţi în pieptarul de aur al Brunchildei, dar o lovi atât de puternic, încât frumoasa luptătoare fu aruncată jos de pe cal.

Căzând astfel, coiful îi sări de pe cap, lăsând să i se vadă chipul îmbujorat de ruşine şi de furie. Deoarece lovitura fusese suportată doar de Lyderic, Gunther nici nu se clintise în şa.

— Sunt învinsă, recunoscu regina, azvârlindu-şi lancea. Să trecem la a doua probă!

— Te simţi bine? îl întrebă Gunther pe Lyderic.

— Da, stai liniştit!

— Bine.

Apoi, regele primi cu modestie şi bucurie felicitările celor o sută de cavaleri ai săi. Ei îi mărturisiră că nu-l văzuseră niciodată luptând cu atâta putere. Gunther recunoscu, în sinea lui, că aveau dreptate.

În acest timp, doisprezece oameni aduceau o piatră uriaşă a cărei înfăţişare îl făcu pe rege să se cutremure.

— Vezi ce fac? îi şopti lui Lyderic.

— Da, nu te speria!

— Rege, îi zise Brunchilda, vezi piatra asta? O voi arunca până pe muntele ce începe la cincizeci de paşi de aici. Dacă o vei azvârli mai departe ca mine, mă voi recunoaşte învinsă.

— Cincizeci de paşi! murmură Gunther, uimit.

— Nu te teme, îi spuse Lyderic. Tu vei face mişcarea dar eu voi arunca piatra.

Brunchilda luă bolovanul cu o singură mână, îl învârti de două sau de trei ori deasupra capului, apoi îl aruncă atât de departe, că nu se opri la poalele muntelui, ci urcă, rostogolindu-se, până la jumătatea înălţimii acestuia.

Cavalerii lui Gunther îngheţaseră. Oştenii Brunchildei aplaudau.

Cei doisprezece oameni se duseră să caute piatra pe care o aduseră, cu mare greutate, în locul de unde fusese azvârlită.

Apoi o luă Gunther, fără un efort deosebit. Fără să o învârtă deasupra capului, o aruncă atât de departe, că ajunse la mijlocul muntelui şi, rostogolindu-se, trecu de vârf şi coborî pe partea cealaltă, până fu înghiţită de mare.

De data aceasta izbucniră nu aplauze, ci strigăte de admiraţie.

Se repeziră apoi să vadă unde se oprise piatra şi zăriră, în mijlocul mării învolburate, că se ridicase vârful unei stânci.

Brunchilda pălise de furie. Îşi chemă oamenii în jurul ei.

— Veniţi aici, le zise ea, căci încă nimic nu e pierdut. Mai e o probă. Rege Gunther, vezi prăpastia asta?

— Da.

— După cum vezi, are douăzeci şi cinci de picioare lăţime. Adâncimea nu i-o cunoaşte

nimeni, iar o piatră precum cea pe care am aruncat-o face multe minute ca să ajungă pe fundul prăpăstiei. Într-o zi, pe când urmăream la vânătoare un cerb, acesta a sărit-o şi se credea în siguranţă. Dar am trecut-o şi eu, l-am prins şi l-am ucis. Eşti pregătit să mă urmezi precum am urmat şi eu cerbul şi am sărit dincolo?

— Eu ştiu? se întrebă Gunther.

— Spune da! îi şopti Lyderic.

— Sunt pregătit! răspunse Gunther. Nu ne scoatem armurile?

— Doar tu, rege, dacă vrei, spuse mândră Brunchilda. Eu mi-o voi păstra.

— Păstreaz-o şi tu! îi şopti Lyderic lui Gunther.

— Voi face ca dumneavoastră! îi zise regele Brunchildei.

Frumoasa războinică începu să alerge ca o căprioară.

Fără nicio ezitare, fără teamă, sări peste prăpastie. Dacă i-ar fi lipsit doar câteva degete în lungimea saltului, s-ar fi prăbuşit în adânc.

Spectatorii scoaseră un strigăt de uşurare văzând-o ajunsă pe cealaltă parte a prăpăstiei.

— E rândul tău, rege, zise ea.

— Cum voi face? îl întrebă Gunther pe Lyderic.

— O să te prind de mână şi o să te ridic odată cu mine.

— Să nu-mi dai drumul!

— Fii liniştit, spuse contele de Flandra.

După aceea, Gunther începu să fugă atât de repede, că abia putea fi urmărit cu privirea. Ajuns la marginea prăpăstiei, se ridică în aer ca un vultur, de parcă ar fi avut aripi, şi coborî pe cealaltă parte la mai mult de zece picioare distanţă de locul unde ajunsese Brunchilda.

— Rege, îi zise ea, m-ai învins în cele trei probe pe care le-am ales. Nu mai am nimic de spus. M-ai cucerit, sunt soţia ta.

— Şi tu, îi şopti Gunther lui Lyderic, soţul surorii mele.

Astfel că, în timp ce regele îi săruta mâna Brunchildei, Lyderic îi strângea lui mâna.

Apoi, Gunther şi soţia lui înaintară către cei prezenţi, iar Brunchilda îl recomandă tuturor drept stăpânul ei.

Ştirea aceea trezi, atât printre cavalerii irlandezi, cât şi printre cavalerii islandezi, cât şi printre highlanderi, mare bucurie. Cu asemenea rege şi regină nu se puteau teme de niciun alt popor străin.

Lyderic îşi scoase coiful şi, văzându-se iar, îi salută pe cei doi ca şi cum atunci coborâse de pe corabie. Brunchilda de-abia îl băgă în seamă, iar Gunther, care o săruta de zor, se mulţumi să-i strângă mâna.

Hotărâră să facă ambele nunţi în capitala highlanderilor. Trebuiau însă să mai stea cincisprezece zile la Segard pentru ca Brunchilda să lase ţara în ordine.

Trecând timpul acela, ei plecară, şi un vânt favorabil le duse corabia până în ţara highlanderilor.

Prinţesa Chrimhilda fu fericită să-l revadă pe Lyderic şi să afle din gura fratelui ei că îl servise atât de bine, cu credinţă şi iscusinţă. O primi, de asemenea, pe regina Brunchilda ca pe o soră căreia avea să-i acorde de acum încolo toată prietenia.

Numai că aceasta, în ciuda primirii călduroase, fu, după obiceiul ei, rece şi mândră, căci ea dispreţuia fetele care, precum Chrimhilda, nu se ocupaseră de altceva decât de îmbrăcăminte şi de broderie.

Cât despre cele două micuţe doamne de onoare, ele fură fericite să-şi revadă eliberatorul, fiind bucuroase peste măsură să stea în preajma prinţesei Chrimhilda, care avea pentru ele felurite bunătăţi şi căreia, în schimb, îi făceau minunate şi nespus de fine broderii.

Cele două nunţi se făcură cu mare pompă. În cele trei zile ce urmară se desfăşurară numeroase festivităţi şi turnire. Dar, chiar în ziua căsătoriei, Lyderic primi ştire de la mama lui că era chemat pe domeniile sale.

Buna şi bătrâna prinţesă nu mai putea de dorul fiului ei şi îl ruga să vină împreună cu nora ei, pe care ardea de nerăbdare să o cunoască. Dacă întârziau măcar opt zile să plece la drum, aveau să o găsească moartă de supărare.

Lyderic îi spuse deci soţiei sale că trebuiau să plece de îndată. Cum pentru ea dorinţa lui era

poruncă, hotărârâră să pornească la drum chiar a doua zi dimineaţă.

Frumoasa Chrimhilda îi ceru contelui de Flandra permisiunea de a-i da cumnatei sale jumătate din bijuteriile ei din perle, rubine, smaralde şi diamante, iar el încuviinţă. Dar Brunchilda îi trimise înapoi nestematele. Mândră din cale afară, îi spuse că podoabele ei sunt lancea, pieptarul, scutul, coiful şi sabia.

Acesta fu un nou motiv pentru Lyderic să plece mai repede de acolo, căci a priceput că o şedere mai îndelungată la rege ar fi dus la înăsprirea neînţelegerilor dintre cele două femei.

Contele de Flandra şi Chrimhilda plecară spre castelul de Buck, unde locuia bătrâna prinţesă şi ajunseră acolo după câteva zile de drum.

Ermengarde fu fericită să-şi revadă fiul şi îi făcu fetei o adevărată primire de mamă.

În rest, totul mergea bine în ţinuturile Flandrei. Poporul era mai mulţumit ca niciodată şi nu cerea altceva decât ca bunul Dumnezeu să-i dea viaţă lungă prinţului ce avea un suflet atât de bun.

După exact nouă luni, prinţesa Chrimhilda dădu naştere unui băiat frumos, care primi numele de botez Andracus.

Capitolul IX

Gunther o felicită pe sora lui pentru naştere şi îi invită, pe ea şi pe Lyderic, să vină să-i vadă de îndată ce ea ar fi putut suporta călătoria. Îi mai spuse că are lucruri importante de vorbit cu contele Flandrei.

Lyderic îi arătă scrisoarea soţiei sale. Ea dorea foarte mult să-şi revadă fratele. Graţie firii ei bune, uitase comportarea prea mândră a reginei Brunchilda, care o invitase să vină şi să petreacă o vreme la curtea lui Gunther...

Bătrâna prinţesă nu fu de acord cu plecarea aceea, dar încuviinţă doar cu condiţia ca micuţul nepot să rămână la ea.

Contele Flandrei nu avu ce face şi îşi lăsă fiul la castelul de Buck, mai ales că Gunther nu-i scrisese că Brunchilda ar fi însărcinată. De aceea, n-ar fi vrut să-i facă să se simtă prost pe cei doi, fiindcă nu aveau copii şi nu puteau fi la fel de fericiţi ca el.

Lyderic şi Chrimhilda plecară împreună spre capitala highlanderilor.

Fură primiţi de Gunther cu cea mai mare bucurie. Chiar şi mândra Brunchilda păru mulţumită că-i vedea iar.

Se uită la Lyderic şi se îmbujoră, căci nu putea să nu-şi amintească felul în care el o

trezise, printr-un sărut. Despre întâmplarea aceea nu-i vorbise niciodată soţului ei.

În ceea ce-l privea, contele Flandrei socotise inutil să-i povestească lui Gunther înprejurarea respectivă, astfel că regele punea îmbujorarea soţiei sale pe seama bucuriei de a fi iar cu prietenii lor.

De îndată ce Gunther şi Lyderic rămaseră singuri, lucru ce se petrecu foarte repede, contele îl întrebă ce lucruri importante avea să-i spună.

Gunther îi povesti cumnatului său o întâmplare ciudată.

În noaptea căsătoriei lor, Brunchilda îşi desfăcuse jartierele. Cu una dintre acestea îi legase lui mâinile, iar cu cealaltă, picioarele. Apoi îl agăţase de nişte arme atârnate de zid. După aceea se culcase liniştită.

Gunther strigase după ajutor, dar imediat Brunchilda se trezi şi îl bătu atât de tare, că bietul rege a promis să tacă şi să stea liniştit întreaga noapte.

După asta, ea s-a culcat iar şi a dormit până s-a făcut zi.

Apoi, trezindu-se, l-a chinuit iar pe Gunther, după care l-a dezlegat.

De atunci, în fiecare noapte, regina i-a făcut la fel, cu deosebirea că-l bătea din ce în ce mai rău.

Lui Gunther nu-i rămânea altceva decât să fugă într-o sală alăturată, în fiecare seară. Acolo se baricada cât de bine putea.

Acelea erau lucrurile importante pe care Gunther voia să i le spună.

Regele avea motivele lui, bine întemeiate, să conteze pe sprijinul contelui de Flandra.

Lyderic se gândi preţ de câteva clipe la cele ascultate. Apoi puse mâna pe umărul lui Gunther şi îi spuse:

— Stai liniştit! În seara asta, după ce vor pleca toţi pajii şi servitorii, în loc să ieşi pe uşă, încui-o, cu Brunchilda înăuntru. Apoi stinge lampa. Restul mă priveşte pe mine. Te-am ajutat în primele trei probe, nu te voi părăsi la ultima.

— Vei fi deci acolo? îl întrebă Gunther.

— Voi fi, îi răspunse prietenul său.

— Dar cum voi şti asta?

— Îţi voi vorbi la ureche, cum am făcut la castelul de la Segard.

Gunther îşi îmbrăţişă prietenul, jurându-i că nu va uita acel ultim serviciu, mai important decât toate de până atunci.

Sărbătoriră întreaga zi. Regele şi regina highlanderilor păreau să se simtă minunat împreună, de aceea toată lumea deplângea sterilitatea lor, singurul nor ce putea întuneca familia lor atât de fericită.

Brunchilda apărea în ochii tuturor ca foarte serviabilă. Aşa se purta ziua, iar noaptea devenea stăpâna lui Gunther.

Se lăsă seara, iar regina nu bănui nimic despre complotul ce se urzea împotriva ei.

Când veni vremea să meargă la culcare, Lyderic o conduse pe Chrimhilda în camera lor,

iar el, spunând că mai avea unele lucruri de discutat cu regele, o lăsă singură, cum nu prea obişnuia.

Acest lucru o supără pe Chrimhilda. Dar, fiindu-i devotată trup şi suflet soţului ei, cum Lyderic îi spusese că trebuia să-l ajute pe fratele ei, nu făcu nimic să-l împiedice să meargă la întâlnirea nocturnă.

Contele de Flandra trecu în camera învecinată, îşi puse coiful fermecat pe cap şi se făcu nevăzut, apoi se îndreptă spre încăperea regelui.

Uşa acestuia era deschisă.

Ca de obicei, pajii şi servitorii, ducând în mâini torţe aprinse, tocmai îşi însoţeau stăpânii în camera unde se petreceau, de peste un an, lucruri atât de ciudate.

Lyderic se amestecă printre ei. Văzând că regele era cam îngrijorat, se apropie de el, zicându-i:

— Iată-mă!

Din acel moment, faţa lui Gunther se destinse, iar privirea lui încetă să se mai îndrepte spre păcătosul mănunchi de arme fixate în zid, care îi amintea de lucrurile neplăcute petrecute în timpul nopţii.

La ora obişnuită, servitorii şi pajii se retraseră, luând cu ei torţele şi nelăsând decât o lampă aprinsă.

Brunchilda, care până atunci păstrase aparenţele unei femei supuse, se ridică mândră şi, cu mersul unei regine, înaintă către soţul ei.

Dar Gunther, după ce-l întrebase în şoaptă pe Lyderic dacă era acolo şi primise răspunsul dorit, se duse la uşă, o încuie şi băgă cheia în buzunar, în loc să fugă, cum făcea de obicei.

Brunchilda îl lovi pe rege aşa de tare, că îl aruncă pe masa unde se găsea lampa. Aceasta se răsturnă şi se stinse. Astfel, în cameră se făcu beznă.

— Vezi? îl întrebă Gunther pe contele de Flandra.

— Da, răspunse acesta. Acum du-te într-un colţ şi stai liniştit. Am eu grijă de ea!

Lyderic se apropie de regină. Cum ea credea că era Gunther şi se ştia mai puternică decât el, vru să-l prindă de mâini şi să i le lege, cum obişnuia.

De data asta lucrurile nu se petrecură ca înainte. Lyderic o apucă de încheieturi pe Brunchilda şi o legă cu centura. Apoi o atârnă de mănunchiul de arme şi dispăru.

Când să iasă din cameră, atinse ceva cu piciorul.

Se aplecă să vadă ce era şi ridică de jos ceva mătăsos.

Ajungând la lumină, recunoscu centura Brunchildei, pe care o purta de obicei, şi prin care avea trecut un inel cu însemnele ei.

Când se întoarse în camera sa, Lyderic o găsi pe Chrimhilda foarte îngrijorată.

Cum nu avea secrete faţă de ea, îi povesti ceea ce se întâmplase, îi arătă inelul şi centura găsite.

Chrimhilda vru să le păstreze ea.

La început, Lyderic nu încuviinţă aşa ceva dar, când văzu că astfel o întărâta mai tare, îi dădu centura şi inelul, rugând-o totodată să promită că nu va spune niciodată de unde proveneau.

Chrimhilda îi promise. În clipe acelea se gândea, fără îndoială, că îşi va respecta cuvântul dat.

Dimineaţa, de cum îl văzu pe Lyderic, Gunther se duse la el şi îi strânse mâna ca un învingător. Cât despre Brunchilda, ea era tristă şi ruşinată şi nu putea uita victoria pe care soţul ei o câştigase asupră-i.

Datorită slăbiciunilor omeneşti, Brunchilda era dominată şi de pasiuni meschine, iar ura pe care o resimţea faţă de Chrimhilda crescu într-atât, că ele nu se mai puteau întâlni fără a schimba cuvinte înţepătoare.

Pe lângă acestea, tulburările se declanşaseră în partea de miazănoapte a ţării şi Gunther fu obligat să-şi părăsească palatul pentru a se duce să le stingă.

Se despărţi deci de Lyderic şi de Chrimhilda, lăsându-i Brunchildei sarcina de a îndeplini datoriile ce reveneau gazdei.

Dar regina de-abia se văzu singură, că începu să-şi trateze oaspeţii de sus, ceea ce lor nu le plăcu.

Lyderic mai trecea cu vederea aceste lucruri, închipuindu-şi că ştie motivul acelui dispreţ.

Pentru Chrimhilda erau însă de nesuportat, căci nu putea îndura insultele ce le erau adresate.

De aceea, se hotărî să se răzbune.

Când veni sfânta zi de duminică, fără a-i spune soţului ei ce avea de gând să facă, îşi puse pe deget inelul şi îşi strânse în jurul mijlocului centura pe care Lyderic o găsise la Brunchilda în timpul nopţii în care se luptase cu ea.

Plecând la biserică în acelaşi timp cu cumnata ei, vru să intre înăuntru înaintea acesteia. Brunchilda însă o opri.

— De când, îi zise ea, supusa intră înaintea reginei?

— De când port acest inel şi această centură, îi răspunse Chrimhilda

Văzându-le, Brunchilda scoase un ţipăt şi leşină în braţele femeilor ce o înconjurau. Cât despre Chrimhilda, ea intră în biserică şi îngenunche în locul de onoare.

Însă, imediat după aceea, îşi aminti că-şi călcase promisiunea pe care i-o făcuse soţului ei şi îşi dădu seama, cu spaimă, că urmările gestului ei puteau fi îngrozitoare.

De aceea, cum se termină sfânta slujbă, se întoarse la palat şi, întâlnindu-l pe Lyderic, îl imploră să plece de îndată de acolo căci, îi zise ea, nu mai putea suporta umilinţele la care o supunea cumnata ei.

Contele de Flandra, hotărât şi el să pună capăt acelor neînţelegeri, anunţă plecarea

pentru a doua zi şi se duse la Brunchilda să-şi ia rămas-bun.

Regina însă nu-l primi. Lyderic, considerând refuzul ei drept o insultă, plecă chiar în aceeaşi seară, fără să-l anunţe pe Gunther despre adevărata cauză a hotărârii lui.

De-abia trecură câteva zile de când Lyderic şi Chrimhilda plecaseră din capitala highlanderilor, că regele se întoarse după ce liniştise revoltele din partea de miazănoapte a ţării sale.

Prima lui grijă fu să o vadă pe Brunchilda. În loc să o găsească bucuroasă, aşa cum se aştepta, ea plângea. Vru să o ia în braţe, dar ea căzu în genunchi înaintea lui şi îi ceru să se răzbune pe contele de Flandra.

— Dar ce a făcut? se miră Gunther.

— Majestate, răspunse Brunchilda, m-a insultat foarte tare, iar numele dumneavoastră a fost făcut de râs. A obţinut, nu ştiu cum, inelul şi centura pe care mi le-aţi luat în timpul nopţii şi i le-a dat Chrimhildei, spunându-i că el este cel care mi le-a smuls. Ştiţi bine adevărul, stăpâne, pentru că timp de un an de zile nu aţi putut să mi le luaţi.

Gunther păli foarte tare, căci crezu că Lyderic îl trădase, îşi ridică de jos soţia şi îi zise:

— Aţi mai vorbit cu cineva despre toate astea?

— Cu nimeni în afară de dumneavoastră.

— Ei bine, nici să nu vorbiţi şi staţi liniştită. Veţi fi răzbunată!

Mândra regină se ridică pe jumătate mulţumită, cu gândul la răzbunarea promisă de Gunther.

Pentru că regele era un om cinstit, prima dată vru să se răzbune pe contele Flandrei acuzându-l de minciună şi provocându-l la luptă unul împotriva celuilalt.

Ştiind însă cât de puternic şi curajos era rivalul său, se hotărî să ia, înainte de confruntare, toate măsurile cerute de prudenţă şi corectitudine.

În primul rând, trebuia să aibă o armură foarte bună, care să-l apere de lance şi de sabie. Vrând să o aleagă el singur, porni la drum într-o dimineaţă şi ajunse la atelierul fierarului Mimer.

După şase zile de drum îi găsise pe Mimer, Hagen şi tovarăşii lor, care continuau să facă cele mai frumoase şi mai bune arme ce se puteau vedea.

Gunther începu să le explice amănunţit ce fel de armură voia el şi le promise că vor fi plătiţi atât de bine, încât meşterul Mimer şi oamenii săi, vrând să facă o treabă cât mai bună, îl întrebară împotriva cui urma să lupte, întrucât ei îi ştiau pe toţi cavalerii Apusului care îşi lucrau armele la ei.

Regele le spuse că adversarul său era Lyderic, primul conte al Flandrei.

Atunci Mimer clătină din cap, iar Gunther îl întrebă ce însemna gestul acela.

— Sire, zise el, aveţi o sarcină foarte grea. Nu există nicio sabie destul de bună ca să-l

rănească pe Lyderic, fiindcă el a omorât dragonul al cărui sânge l-a făcut de neînvins şi, precum legendarul Ahile, într-un singur loc poate fi lovit căci, atunci când s-a îmbăiat în sângele monstrului, o frunză de tei i-a căzut într-o anume parte de pe piele. Trupul său e acoperit cu o pojghiţă care, deşi e foarte subţire, e mai de nepătruns decât cel mai tare oţel.

— Şi unde i-a căzut frunza aceea?

— Nu ştiu, răspunse fierarul.

Atunci, Hagen, care-i dăduse lui Mimer sfatul de a-l trimite pe Lyderic în Pădurea Neagră, ieşi în faţa lui Gunther şi îi zise:

— Majestate, cu trădătorii trebuie să te porţi ca atare. Dacă îmi daţi jumătate din banii pe care vreţi să-i daţi pe armură şi cealaltă jumătate o veţi lăsa meşterului Mimer, vă voi scăpa eu de Lyderic şi, după ce va pieri, îi veţi lua şi pământurile!

— Ce vrei să faci pentru asta?

— E treaba mea, sire. Aveţi încredere în mine!

— Fie, glăsui Gunther, faceţi cum ştiţi. Iată jumătate din suma pe care voiam să o dau pentru armură. Cealaltă jumătate o veţi căpăta când veţi scăpa de Lyderic.

Astfel se făcu pactul dintre regele highlanderilor, Gunther, fierarul Mimer şi calfa Hagen.

În aceeaşi zi, suveranul se întoarse ca să ajungă în ţara sa, iar Hagen, luându-şi un toiag în

mână şi o greutate în spinare, porni spre castelul de Buck.

Ajunse acolo după trei zile şi ceru să vorbească cu Lyderic, contele Flandrei. Acesta, aflând că un drumeţ are să-i spună ceva, porunci ca omul să fie adus înaintea lui.

Abia îl zări, că-l şi recunoscu pe Hagen, calfa meşterului Mimer.

Deoarece Lyderic uitase răul făcut de acesta, îl primi foarte bine pe drumeţ şi îl întrebă ce-l aducea la castelul său.

Hagen îi răspunse că se certase cu Mimer şi îl părăsise, de aceea căuta un stăpân bogat, pe care să-l servească. Se gândise să vină la fostul lui tovarăş de la fierărie. Plin de umilinţă, voia să intre ca armurier în slujba contelui.

Fiindcă Lyderic ştia că, după meşterul Mimer, Hagen era cel mai bun fierar, îl primi de îndată în serviciul său şi îi încredinţă conducerea tuturor atelierelor de pe pământurile sale.

Cei din jur se bucurară, în afară de Peters, care ştia că Hagen avea un caracter urât şi că îl duşmănea pe stăpânul său.

Lyderic însă râse de bănuielile lui, iar noul venit fu instalat la castel în slujba ce fusese înfiinţată special pentru el.

După câteva zile, contele Flandrei primi o scrisoare de la Gunther, care îl anunţa că răscoala se întinsese mult în ţara sa şi îl ruga să-i vină în ajutor cu cei mai buni cavaleri ai săi.

Lyderic, uitând de neînţelegerile dintre cele două stăpâne, porunci ca totul să fie pregătit cât

mai repede şi ca o sută dintre oamenii săi de elită să meargă cu el în regatul highlanderilor.

Ordinul se răspândi cu bucurie în comitatul Flandrei, căci pentru acei războinici de fier lupta era o sărbătoare. Doar bătrâna prinţesă şi Chrimhilda, prima dintr-o presimţire, a doua fiindcă ştia ce caracter avea fratele ei, nu văzură cu ochi buni această plecare.

Se întâmplă ca soţia lui Lyderic să se plângă destul de tare şi să fie auzită de Hagen, care se apropie de ea şi îi spuse:

— Nobilă doamnă, ştiu de ce vă temeţi. Soţul dumneavoastră este de neînvins, tot trupul îi este apărat, în afară de un loc unde i-a căzut o frunză de tei. Vă temeţi să nu fie lovit chiar acolo. Dacă îi veţi face un semn pe veşmânt, îl voi putea urmări din spate şi-l voi apăra de orice lovitură ce l-ar ameninţa.

Chrimhilda consideră oferta drept o inspiraţie divină. Îi mulţumi din inimă lui Hagen şi îi promise că îi va broda o cruciuliţă pe veşmântul soţului ei în locul ce acoperea porţiunea vulnerabilă, ca să fie protejat mai bine.

Făcu exact ce voia fierarul.

În ziua fixată, Lyderic şi cavalerii săi erau gata. După obiceiul său, contele Flandrei nu purta armură, ci doar sabie.

Era îmbrăcat într-o vestă scurtă cu mâneci, făcută chiar de Chrimhilda, care îi cususe o cruciuliţă pe umărul stâng.

La plecare, Peters veni şi-l rugă pe conte să nu-l ia şi pe Hagen. Dar fierarul era prea preţios

pe timp de război ca să lipsească. Lyderic râse de temerile lui Peters şi îl numi pe Hagen şef al armureriei.

Apoi îşi luă rămas-bun de la mama şi de la soţia lui, fiind pe deplin încredinţat că norocul avea să-i zâmbească iar.

Luase cu el sabia Balmung, a cărei valoare o ştia foarte bine, apoi biciul de aur al regelui nibelung şi, în sfârşit, coiful ce-l făcea nevăzut. Toate acelea, împreună cu vitejia sa, constituiau cea mai bună garanţie pentru victorie.

Capitolul X

Contele Flandrei şi cei o sută de oameni ai săi mer- seră timp de trei zile, apoi se îmbarcară pe corăbiile pe care le pregătise Lyderic, astfel că în cea de-a opta zi de la plecarea lor din castelul de Buck ajungeau în capitala highlanderilor.

Lyderic se miră tare căci, în loc să găsească tulburări şi dezordine în regatul lui Gunther, aşa cum îi scrisese acesta, îl află sărbătorind înăbuşirea revoltei.

Regele îl întâmpină de cum debarcă şi îi făcu o primire demnă de un prieten care-i venise în ajutor.

Apoi, contele Flandrei află că se pregătise o mare vânătoare în cinstea sa.

Aceasta trebuia să aibă loc chiar în dimineaţa următoare sosirii sale, aşa că Lyderic se odihni în capitala highlanderilor şi, a doua zi, plecă cu Gunther într-o pădure întinsă unde aveau să vâneze.

Ceilalţi o sută de cavaleri ai săi rămaseră în capitală, iar Gunther le porunci oamenilor săi să îi ospăteze foarte bine.

Pe Lyderic îl întovărăşiră doar Peters şi Hagen.

Cum pădurea se găsea la mică distanţă de capitală, ajunseră acolo destul de repede şi începură vânătoarea. Hăitaşii înconjuraseră un urs.

După un ceas sau două, animalul, obosit, se lăsă încolţit de câini. Atunci hăitaşii sunară din corn şi vânătorii se repeziră îndată acolo.

Gunther se ducea să-l atace cu sabia în mână, iar Lyderic propuse să-l prindă viu, pentru a-l face cadou reginei Brunchilda.

Fiindcă nimeni nu îndrăznea să-l prindă, contele de Flandra luă nişte frânghii, coborî de pe cal şi se duse către ursul ce se ridică pe labele sale din spate.

Tocmai asta aştepta Lyderic! Îl înfruntă într-o luptă corp la corp. După ce-l puse la pământ, îi legă labele şi botul, apoi îl ridică pe umăr.

Cum toţi caii nechezau şi se fereau, când vru să-l pună pe spinările lor, contele de Flandra îl duse în spinare până în locul unde se servea micul dejun.

Masa era bogată şi copioasă, aşa cum le trebuia unor vânători înfometaţi. Dar, în mod ciudat, din neatenţie, vinul lipsea. Gunther tocmai îşi certa servitorii, care dădeau vina unul pe celălalt.

Cum asta nu schimba cu nimic lucrurile, regele îşi aminti că pe drumul pe care veniseră se afla o fântână cu apă limpede din care putea bea oricine. Le porunci servitorilor să aducă apă.

Dar, cum Lyderic era încălzit de lupta sa cu ursul, nu mai avu răbdare să aştepte, ci o luă la

fugă spre fântână. Era tocmai ocazia aşteptată de Hagen! Îl urmări de îndată, prefăcându-se că voia să-l servească.

Ajungând la fântână, Lyderic îşi lăsă lancea lângă o salcie umbroasă. Pentru a se mişca mai uşor, puse de-o parte coiful şi sabia, apoi îngenunche şi, aplecându-şi capul, bău chiar din izvor.

Hagen profită de moment. Luă lancea lui Lyderic de lângă salcie şi, ochind cruciuliţa pe care chiar Chrimhilda i-o cususe pe veşmânt, îl străpunse deasupra umărului, înfigând arma cu totul acolo.

Lyderic urlă şi se ridică. Apoi, deşi era rănit mortal, luă sabia Balmung şi, ca un leu rănit, a cărui viaţă se scurge odată cu sângele, permiţându-i doar o ultimă răzbunare, îl ajunse din urmă pe Hagen din trei salturi.

Lovindu-l cu vestita lui armă, îi despică în două capul, astfel că fiecare parte îi căzu calfei pe câte un umăr.

Imediat se întoarse şi îl zări pe Peters care, temându-se de o trădare, îl urmărise pe Hagen, dar ajunsese prea târziu. Vru să-i vorbească pentru a-i da un sfat foarte important, dar nu mai putu decât să-i facă un semn cu mâna, ca să fugă, şi căzu mort lângă leşul ucigaşului său.

Peters înţelese îndată că nu mai avea timp de pierdut. Era clar că răzbunarea lui Gunther nu avea să se oprească acolo. Se orientă după nori şi, pornind în direcţia vântului, începu să fugă spre mare.

Ajuns pe ţărm, văzând că era urmărit, se aruncă în valuri fără ezitare şi, după ce înotă până la una dintre galerele flamande ce erau ancorate acolo, îi povesti căpitanului ce se întâmplase, dând ordin să se ridice de îndată pânzele şi să pornească spre cel mai apropiat port de la Blankenberghe.

La castelul de Buck supărarea fu imposibil de descris, imediat ce se află tragica veste.

Chrimhilda căzu în genunchi în faţa bătrânei prinţese, cerându-i iertare, căci ea îl ucisese de două ori pe Lyderic: o dată din mândrie, a doua oară prin încrederea pe care el i-o acordase.

Din fericire, Ermengarde avea o inimă tare. Deşi zdrobită de vestea primită, de pierderea fiului ei, se gândi că trebuiau luate toate măsurile pentru a preîntâmpina nenorocirile ce-i ameninţau.

După ce anunţă imediat moartea lui Lyderic şi trădarea lui Gunther, îi chemă pe toţi flamanzii să-şi apere micul conte. Trimise apoi un mesager regelui Dagobert, vestindu-l că avea mare nevoie de ajutorul său.

De altfel, nu se scurseseră nici opt zile şi Gunther debarcă cu o mare armată în portul Ecluse.

Dar, oricât se zbătuse buna prinţesă Ermengarde, situaţia era foarte proastă.

Cei o sută de cavaleri pe care Lyderic îi luase cu el şi erau cei mai buni luptători ai principatului Dijon şi ai Flandrei căzuseră

prizonieri atunci când se aşteptaseră mai puţin, fără a putea măcar să se apere...

Mesagerul trimis la curtea regelui Dagobert adusese răspunsul că suveranul murise şi că fiul său Sigebert, care moştenise Franţa răsăriteană, se bătea cu Clevis, fratele său, care stăpânea Franţa apuseană. De aceea nimeni nu putea, oricât ar fi dorit asta, să trimită oşti în ajutorul Flandrei.

Cele două femei nu se bazau decât pe forţele lor, care erau cam reduse. Le lipsea şi un şef de prestigiu, care să dea încrederea armatei lor.

În acest timp, Gunther şi cavalerii săi înaintau nestingheriţi. Motivul pe care îl prezenta ca să-şi pună într-o lumină favorabilă agresiunea era că micul conte Andracus era minor şi că el venea, ca unchi, să-l ia sub tutela sa până la optsprezece ani.

Dar, cum lumea ştia că el era asasinul lui Lyderic, nimeni nu se lăsa păcălit de prefăcuta lui prietenie pentru micul conte.

Ermengarde şi Chrimhilda adunaseră în jurul lor, pentru apărarea castelului de Buck, toţi servitorii şi luptătorii pe care îi aveau. Fără altă speranţă decât în Dumnezeu, ele se rugau îngenuncheate lângă leagănul micului Andracus.

Stăteau astfel, când li se anunţă că un cavaler fără niciun semn pe coif sau stemă pe scut, dar care părea un războinic de temut, voia să le vorbească.

În acele împrejurări, niciun ajutor nu putea fi dispreţuit. Chrimhilda şi Ermengarde porunciră ca viteazul să vină de îndată înaintea lor.

Necunoscutul era foarte înalt şi voinic. Părea, cum li se spusese, foarte iscusit în mânuirea armelor.

Viziera coifului său era lăsată, aşa că nu i se vedea chipul. Cum o barbă albă ieşea prin deschizătura inferioară, ele înţeleseră că, dacă omul din faţa lor pierduse din forţă, câştigase, fără îndoială, în experienţă.

Se înclină în faţa celor două femei şi, trecând imediat la subiectul care le interesa, le zise că era surprins de situaţia foarte proastă în care le găsea. Venise să le ofere sprijinul său, cu speranţa că nu va fi desconsiderat de ele, chiar dacă nu mai avea o putere prea mare şi se oferea, dacă ele nu aveau încredere, să jure pe Evanghelie că era gata să-şi sacrifice viaţa pentru apărarea micului conte.

Necunoscutul părea atât de sincer, că femeile, deşi nu ştiau încă dacă experienţa şi curajul lui erau aşa cum credeau ele, îi acceptară serviciile, zicându-i că orice jurământ era inutil şi ajungea doar cuvântul său de onoare. Îi încredinţară armata şi apărarea castelului de Buck.

Îndată după aceasta, cum nu era timp de pierdut, cavalerul necunoscut le salută pe cele două doamne şi coborî în curte pentru a da ordine.

Îi reuni acolo pe toţi luptătorii. Observă că dispunea de o mie două sute de oşteni, fără a-i socoti pe servitori şi valeţi.

Văzând că acum aveau un moral ridicat, îşi zise că, deşi oastea duşmană avea de patru ori mai mulţi luptători ca a sa, nu trebuiau să o aştepte în spatele zidurilor, ci să o înfrunte în pădure.

Lăsă pentru apărarea castelului o sută de oameni, împreună cu valeţii şi servitorii, iar cu ceilalţi porni să-şi înfrunte duşmanii.

La plecare, un războinic bătrân se oferi să-i servească drept călăuză. Cavalerul necunoscut îi răspunse însă că el crescuse nu departe de acea pădure şi că ştia toate drumurile din regiune.

De altfel, după primele ordine pe care le dădu, oştenii recunoscură că ştia locurile cel puţin la fel de bine ca ei, ceea ce făcu să le crească încrederea în şeful lor.

Cavalerul necunoscut îşi dispuse oamenii chiar în locul unde, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, fusese ucis contele Salwart, iar Ermengarde căzuse prizonieră.

Era un defileu făcut parcă special pentru a lua duşmanul prin surprindere şi unde două sute de oşteni puteau lupta împotriva a două mii.

Abia fură executate ordinele, că se ivi armata lui Gunther care, sigur pe puterea sa, încurajat de slaba rezistenţă înfruntată până atunci, înainta fără grijă, nefolosind altă măsură de prevedere decât o avangardă ce-i deschidea drumul.

Cavalerul necunoscut lăsă avangarda să treacă. Apoi, după ce toată armata pătrunse în defileu, dădu semnalul cunoscut de oamenii săi şi highlanderii se văzură zdrobiţi de stâncile ce cădeau asupra lor, fără a putea să distingă măcar mâna răzbunătoare care le arunca.

În acelaşi timp, datorită dezordinii ce le cuprindea rândurile, cavalerul necunoscut înţelese că venise clipa să atace. Se puse în fruntea oştilor flamande şi, în sunetele trompetelor şi ale cornului, repetate de ecourile pădurii, îi făcu să creadă pe duşmanii săi că avea de trei ori mai mulţi oameni decât cuprindea, de fapt, armata sa.

Gunther se bătu cu vitejie, dar flamanzii se dovediră prea bine organizaţi pentru ca victoria să le scape.

După o luptă de două ceasuri, armata highlanderilor fu făcută bucăţi şi pusă pe fugă, iar regele lor de-abia reuşi să rupă încercuirea, ca să se retragă cu o sută de oameni.

Când ajunseră la ţărmul mării, săriră în corăbii şi, ruşinaţi din pricina înfrângerii usturătoare pe care o suferiseră, porniră imediat spre capitala lor.

Învingătorii se întoarseră la castel, aducându-le celor două doamne vestea cea bună, dar spunându-le şi că necunoscutul care-i condusese fusese rănit de moarte.

Ele se duseră de îndată la salvatorul lor. Văzându-le apropiindu-se, el îşi ridică viziera coifului şi Ermengarde îl recunoscu pe Phinard,

fostul prinţ de Buck. În urmă cu trei ani, el îi cedase lui Lyderic toate pământurile sale şi se retrăsese în pădure pentru a se pocăi.

Aflase, totuşi, de primejdia în care se aflau cele două prinţese şi tânărul conte. Atunci îşi îmbrăcase pentru ultima oară armura, spre a le veni în ajutor.

Dumnezeu binecuvântase gândul lui cel bun. Prin jocul întâmplării sau, poate, cu ajutorul Cerului, ispăşirea păcatelor sale avusese loc chiar acolo unde îşi comisese crima.

Phinard îşi dădu sufletul a doua zi, rugându-le pe cele două prinţese să nu-i caute altă groapă decât cea săpată miraculos pentru el în curtea pustie a castelului în cursul nopţii în care se hotărâse să se pocăiască.

A fost înmormântat potrivit dorinţei lui. Dumnezeu să-l odihnească!

Cât despre tânărul conte Andracus, el domni mulţi ani, cu bucurie şi onoare şi avu un fiu, domnul Baudoin I, numit şi Baudoin-cel-de-Fier.

Aceasta este adevărata legendă a lui Lyderic, primul conte al Flandrei.

Cuprins

Capitolul I.....3
Capitolul II.....11
Capitolul III.....18
Capitolul IV.....26
Capitolul V.....38
Capitolul VI.....46
Capitolul VII.....62
Capitolul VIII.....87
Capitolul IX.....100
Capitolul X.....113